

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 1
Gener 2012**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

1

Tarragona, gener de 2012
3a època. Núm. 461

Secció oficial

Santa Seu - Secretaria d'Estat

Agraïment per la felicitació de Nadal adreçada al Sant Pare..... 3

Sr. Arquebisbe

Decret pel qual l'organisme arxidiocesà Secretariat diocesà de pastoral bíblica passa a denominar-se Secretariat diocesà d'anima-
ció bíblica 4

Decret pel qual s'erigeix la Fraternitat de Natzaret i se n'aproven
els Estatuts 4

Decret pel qual la Col·lecció d'Etnografia i Religiositat Popular
Mn. Salvador Ramon es disposa al Museu Diocesà 5

Decret pel qual es modifica la composició del Consell Episcopal 7

Homilia en el trídium de la Immaculada, a Tortosa..... 7

Als Quatre Vents

375. El millor ciutadà..... 10

376. La porta de la fe..... 11

377. Dies de gran alegria 12

378. Nadal en diumenge..... 13

Activitats del mes de desembre de 2011..... 15

Consell Episcopal

Acord relatiu al termini de presentació dels pressupostos de les
parròquies i organismes diocesans..... 21

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de desembre de 2011 21

Temes tractats en les reunions n. 230 i 231 del Consell Episcopal.....	22
Temes tractats en la reunió n. 232 del Consell Episcopal.....	22
Confirmacions de l'any 2011	23

Departament per als Assumptes Econòmics

Pressupost de l'acció pastoral de l'arxidiòcesi de Tarragona de l'any 2011	suplement

Secció documental

Santa Seu

Sant Pare

Discurs a la cúria romana amb motiu de les felicitacions de Nadal.....	26
Missatge <i>Urbi et orbi</i> de Nadal.....	30
Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2012.....	32
Missatge per a la Jornada Mundial del Malalt 2012.....	38
Missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials 2012	41

Congregació per al clegat

Carta circular als rectors de santuaris.....	44

Secció de notes i comunicacions

Jornada Diocesana de Pastoral de la Salut.....	51

(52 + 24 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Església arxiprestal de Sant Joan Baptista de Valls i imatge de la Mare de Déu de la Candela que s'hi venera

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Santa Seu - Secretaria d'Estat

AGRAÏMENT

per la felicitació de Nadal adreçada al Sant Pare

SECRETARIA DE ESTADO

PRIMERA SECCIÓN - ASUNTOS GENERALES

N. 198.000

Vaticano, 29 de diciembre de 2011

Señor Arzobispo:

Con ocasión de las Fiestas de Navidad y Año Nuevo, en nombre también de los fieles de esa querida Iglesia particular de Tarragona, ha enviado al Santo Padre Benedicto XVI un amable mensaje de felicitación.

Su Santidad agradece esta delicada atención por estas muestras de afecto, a las que corresponde deseando que el Nacimiento de Jesucristo, «el camino para poder llegar de modo definitivo a la salvación» (Cart. Ap. *Porta fidei*, 3), reavive en los corazones la luz de la fe y de la esperanza. Con estos sentimientos, el Sumo Pontífice, mientras invoca la celestial intercesión de la Inmaculada Madre del Salvador, imparte complacido a Vuestra Excelencia y a cuantos están confiados a su cuidado pastoral la implorada Bendición Apostólica.

Aprovecho la ocasión para expresarle, Señor Arzobispo, el testimonio de mi consideración y estima en Cristo.

* Angelo Becciu
Sustituto

Excmo. Mons. Jaume PUJOL BAJCELLS
Arzobispo de Tarragona

TARRAGONA

Sr. Arquebisbe

DECRET

de 13 de desembre de 2011, pel qual l'organisme arxidiocesà Secretariat diocesà de pastoral bíblica passa a denominar-se Secretariat diocesà d'animació bíblica

Atesa la petició de Mn. Joan Magí Ferré, director del Secretariat diocesà de pastoral bíblica, de 30 de novembre de 2011, en què demana el canvi de denominació d'aquest organisme diocesà,

Ateses les raons adduïdes, que concorden amb el que diu el sant pare Benet XVI en el n. 73 de l'exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, en el sentit que la pastoral bíblica no està en juxtaposició amb altres formes de pastoral, sinó que ha de ser una animació bíblica de tota la pastoral,

PEL PRESENT DECRET, a partir de la data del present document, el Secretariat diocesà de pastoral bíblica passarà a denominar-se Secretariat diocesà d'animació bíblica.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 20 de desembre de 2011 pel qual s'erigeix la Fraternitat de Natxaret en associació privada de fidels, se li concedeix personalitat jurídica privada i se n'aproven els Estatuts 'ad experimentum'

Atès l'escrit presentat per Mn. Jordi Vila Borràs en qualitat de membre fundador, entre d'altres, de la Fraternitat de Natxaret, de 13 de juliol de 2011 en un primer moment i de 15 de desembre de 2011 en darrera instància, en què presentava els Estatuts d'aquesta associació per a la seva aprovació,

Atès l'informe fiscal preceptiu, que és favorable,

Atès que els referits estatuts són conformes al Codi de Dret Canònic,

Tenint en compte els cànons 299, 304, 321 i següents,

PEL PRESENT decret, erigeixo l'associació Fraternitat de Natzaret, la qual queda constituïda en associació privada de fidels en aquesta arxidiòcesi, i li concedeixo personalitat jurídica privada. Així mateix, aprovo *ad experimentum*, per a un termini de cinc anys, els Estatuts pels quals es regirà l'esmentada Associació.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 20 de desembre de 2011

Per raó de les obres que s'han de fer al primer pis del claustre del Sagrat Cor del Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona, la Col·lecció d'Etnografia i Religiositat Popular Mn. Salvador Ramon de l'Arquebisbat de Tarragona que fins aquest moment ha estat emmagatzemada en algunes dependències del susdit espai, sota la custòdia del Sr. Andreu Muñoz Melgar, director del Museu Bíblic Tarraconense, ha de ser canviada d'emplaçament.

Davant aquesta situació es planteja la possibilitat d'encomanar-ne la custòdia i dipòsit al Museu Diocesà.

PEL PRESENT DECRET dispo que la Col·lecció d'Etnografia i Religiositat Popular Mn. Salvador Ramon, propietat de l'Arquebisbat de Tarragona, sigui dipositada al Museu Diocesà de Tarragona, institució que a partir d'aquest moment la custodiarà, i que la part d'aquesta Col·lecció que fins ara està exposada al Museu Bíblic Tarraconense (s'adjunta una relació com a annex a aquest document) continuï en aquesta mateixa situació, amb el benentès que no hi ha d'haver cap impediment si algun dia l'Arquebisbat decideix una altra destinació de tot el conjunt o d'alguna part.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

ANNEX

al decret de 20 de desembre de 2011

**MATERIALS ARQUEOLÒGICS
I FIGURES DE LA VIDA DE JESÚS DELS TALLERS CASTELLS
DE LA COL·LECCIÓ D'ETNOGRAFIA I RELIGIOSITAT POPULAR
MN. SALVADOR RAMON,
DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA,
QUE QUEDEN DIPOSITADES AL MUSEU BÍBLIC TARRACONENSE**

MBT-ARQ-00000001	Punta de fletxa
MBT-ARQ-00000548	Fragment de vaixel·la de vidre
MBT-ARQ-00000549	Punta de fletxa de catapulta
MBT-ARQ-00000550	Punta de fletxa romana
MBT-ARQ-00000551	Fragment ceràmic dressel 37
MBT-ARQ-00000552	Fragment ceràmica indeterminat
MBT-ARQ-00000553	Fragment ceràmica indeterminat
MBT-ARQ-00000581	Destral neolítica
MBT-ARQ-00000582	Destral neolítica
MBT-ARQ-00000583	Destral neolítica
MBT-ARQ-00000584	Destral neolítica
MBT-ARQ-00000585	Destral neolítica
MBT-ARQ-00000586	Destral neolítica
MBT-ARQ-00000598	Àrula romana
MBT-ARQ-00000730	Peça de marbre de Carrara (fris)
MBT-ARQ-00000733	Reproducció de la inscripció de la creu de Crist
MBT-ARQ-00000762	Figura de Ponç Pilat (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000763	Figura Jesús (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000768	Conjunt de figures anunciació (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000769	Conjunt de figures naixement (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000770	Conjunt de figures naixement (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000771	Conjunt de figures fugida a Egipte (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000772	Conjunt de figures presentació al temple (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000773	Conjunt de figures Infància de Jesús (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000774	Flagel·lació de Crist (Taller Castells)

MBT-ARQ-00000775	Caiguda de Jesús (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000776	Conjunt de figures crucifixió de Crist (Taller Castells)
MBT-ARQ-00000777	Figura resurrecció de Crist (Taller Castells)

DECRET

de 20 de desembre de 2011 pel qual es modifica la composició del Consell Episcopal

PEL PRESENT decret modifico el punt n. 2 de l'apartat I.1 del Capítol I del Títol II de l'Estatut de la cúria i altres organismes i serveis diocesans, que fa referència a la composició del Consell Episcopal, en el sentit que a partir de la data de signatura del present decret l'esmentat Consell estarà compost pel vicari general, els vicaris episcopals i el secretari general i canceller.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.
Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

HOMILIA

en el trídium de la Immaculada. Tortosa, 6 de desembre de 2011

Benvolguts preveres concelebrants. Diaques. Il·lustríssim Senyor Alcalde i altres autoritats. Sr. Josep Borrell, president de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tortosa, Junta de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima Concepció Victòria. Molt estimats germans i germanes en el Senyor,

És per a mi un veritable honor estar en aquest venerable lloc presidint aquesta celebració del Trídium de la Immaculada Concepció. Per això, abans que res, vull agrair-vos a tots la deferència que heu tingut envers la meva persona en invitar-me a aquesta casa, tan carregada d'història, erigida per aquell il·lustre fill de sant Francesc i bisbe d'aquesta diòcesi que va ser fra Joan Baptista Veschi de Campanya, de feliç recordança.

M'agrada dir que la Catedral és la casa pairal de tots els fidels diocesans. Però sempre hi ha algun lloc on batega d'una manera especial el cor de tota la diòcesi. I aquí, a Tortosa, aquest cor es troba en aquesta església

del Reial Monestir de la Immaculada Concepció Victòria. Aquí han vingut, vénen i vindran els tortosins a demanar els favors, a suplicar les gràcies i a plorar les seves penes, tots els cors afligits; però també a donar gràcies pels favors rebuts; i sempre l'eucaristia és un moment d'acció de gràcies. Durant moltes generacions les Germanes Franciscanes Concepcionistes han estat testimonis silencis de l'anar i tornar dels fidels que, mentre elles feien l'ofici al cor, resaven, pregaven i ploraven davant la benaurada imatge del Sant Crist. Quan marxen les religioses, se les troba a faltar.

Aquesta devoció i aquesta confiança no són fruit de la casualitat, ni de la fama popular: són fruit d'un encontre personal amb el Crist. En són testimoni les cròniques que relaten les conversions sinceres que moltes persones han experimentat en contemplar el Sant Crist. I és que també l'art és un camí obert per a l'evangelització. Posar-se davant del Sant Crist i contemplar-lo, obrir els ulls del cos i de l'esperit a les seves tres expressions, cadascuna diferent, i deixar-se interpel·lar per ell, deixar-lo que ens parli, ¿no és potser això el que ens manca avui a molts que vivim enmig de la voràgine del nostre món tan accelerat i capficat, on no hi ha temps per a l'altre?

Mirem l'exemple de Maria, la seva vida estava posada on són les coses realment importants, on hi ha la veritat i els valors que donen sentit a l'existència humana. Ella va respondre a l'arcàngel en l'escena de l'Anunciació: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.» És precisament el text de l'evangeli que acabem d'escoltar.

«Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ens diu l'evangelista que Maria es va torbar en sentir aquestes paraules i és que hom no està acostumat a rebre habitualment aquestes salutacions, i menys encara si provenen d'un personatge tan excels i important com un arcàngel, Gabriel en aquest cas. A més Maria pensava per què la saludava així: ¿Què volia dir aquella salutació tan estranya: *plena de gràcia*? Què vol dir això? Per què el Senyor està amb mi? L'expressió *el Senyor és amb tu*, com a tal, apareix quatre vegades a l'Antic Testament: dues referint-se a Abraham, una a Gedeó i una altra a David, i sempre indica una elecció especial del Senyor i el seu total suport a una missió. Maria està torbada, és a dir, inquieta, podríem dir una mica neguitosa. Per això l'Arcàngel li diu: «No tinguis por, Maria.» Aquesta altra expressió és signe indubtable de la presència del Senyor que fa costat a aquell que ha escollit i enviat per a una missió. Maria confia en la paraula que se li dóna i en aquell que li ha donat aquesta paraula, i es lliura completament a les mans del Senyor.

Quin contrast tan gran amb la primera lectura que hem sentit! En ella veiem que l'home i la dona, després d'haver pecat, tenen por. La presència de Déu produeix temor i reverència, però en aquest cas la presència de Déu els infon por, la qual és fruit del pecat. L'home i la dona, és a dir, la

humanitat, s'ha rebel·lat contra la voluntat de Déu. Això ha estat possible perquè Déu ha creat l'home i la dona lliures, capaços de dir «no» a Déu.

Maria, en canvi, és un cas diferent. Els Pares de la tradició oriental l'anomenen *la Tota Santa* perquè Déu l'havia fet des del primer instant de la seva concepció *plena de gràcia*, és a dir, plena dels dons espirituals que ens anunciava la segona lectura. Però encara podem anar més enllà: plasmada per l'Esperit Sant, Déu la va formar com una nova criatura. Maria és la nova creació de Déu. Per a ella mateixa? No, per a ella i per a tota la humanitat, la qual Déu vol redimir, en virtut dels mèrits de Jesucrist, salvador del llinatge humà.

Maria era lliure d'acceptar o no el pla de Déu, però ella, plena de gràcia, no es podia negar als desigs d'aquell que ella ja estimava amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Maria és la primera creient en el nou Israel, que és l'Església. Aquest mateix amor va ser el que va portar el Fill de Déu a la creu. Recordeu l'escena de Getsemaní: Jesús suplica al seu Pare que passi de llarg aquella hora «però que no es faci la meua voluntat, sinó la teua».

Tot i que no va entendre les explicacions de Gabriel, Maria diu *faci's*. Tot i que Simeó li va predir molts sofriments i que una espasa li traspassaria l'ànima, no es va fer enrere. Al peu de la creu, quan tot estava acomplert, en el cim del seu sofriment, no es va rebel·lar contra Déu, no va pronunciar cap retret, no va invocar els seus drets ni els del seu Fill. Com és possible això? Maria continuava dient *faci's* perquè estava segura que tot això formava part de la voluntat de Déu. Maria, la primera deixeble del seu fill, havia après als seus peus que qui dóna rep, qui s'humilia és enaltit i qui dóna la vida la guanya.

Aquesta solemnitat ens ha de recordar cap a on hem de caminar, germans estimats, si volem seguir Jesús de veritat, si volem ser imitadors de Maria. «Què hem de fer?», preguntaven els jueus als Apòstols el dia de la Pentecosta. La resposta d'aquests no pot ser més clara i contundent: «Convertiu-vos, feu-vos batejar i rebreu el do de l'Esperit Sant.» Convertir-se és, primer de tot, prendre consciència del camí que hom segueix i fer mitja volta: deixar de fer el que m'agrada per fer el que Déu vol. Batejar-se és néixer de nou, morir i esdevenir una nova criatura, formar part d'aquella nova humanitat que ja no està representada per Adam i Eva, l'home i la dona, sinó per l'Església, la nova Eva nascuda del costat de Crist, el nou Adam. D'aquesta manera podrem rebre l'Esperit Sant, del qual Maria n'estava plena, i podrem dir com ella: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.»

Els dies que estem vivint són molt complicats, sobretot per a aquells que estan patint més greument les conseqüències d'aquesta crisi: sobretot

els qui han perdut feines o empreses i llar i, el que és pitjor, l'esperança. Són moments per viure especialment la caritat, per evitar l'egoisme que és, sens dubte, una de les conseqüències d'aquesta crisi. Només fixant els nostres ulls en Déu, el nostre Pare, podrem reconèixer els altres com germans i oblidar-nos de nosaltres mateixos. Posem-nos davant el Sant Crist de la Puríssima, reconeguem humilment els nostres pecats i demanem-li que ens concedeixi esdevenir veritables fills de Maria Immaculada. A ella us encomano.

Us desitjo a tots una santa festa de la Immaculada Concepció de Maria.

ALS QUATRE VENTS

375. EL MILLOR CIUTADÀ

4 de desembre de 2011

La setmana que tenim per davant conté el pont festiu que enllaça la Constitució i la Puríssima: pont per als qui treballen i poden fer-ho, perquè alguns no podran i, el més penós, alguns no en tindran ocasió pel simple fet de no tenir feina.

D'alguna manera podríem contemplar les dues columnes d'aquest pont com l'Estat i l'Església, columnes que actuen en paral·lel i que sostenen la societat. La separació entre les realitats temporals i espirituals no sempre ha estat ben entesa, però va ser Crist mateix qui la va aclarir quan va resoldre una pregunta dient que cal donar «a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar».

Al llarg de la història, en diversos llocs, s'ha interpretat que una realitat havia d'estar sotmesa a l'altra, de manera que hi hagués una religió d'Estat en què els líders religiosos marquessin la política del país, o, al revés, amb una fórmula d'Estat absolutista que pretengués imposar el bé comú marcat pel govern de torn sobre les creences i llibertats de les persones singulars.

Ambdues fórmules són errònies. Les persones som alhora ciutadans i fidels, sense que una condició anul·li l'altra o hi hagi oposició entre ambdues. Sant Pau mateix va reivindicar la seva condició de «ciutadà romà» amb orgull, alhora que mostrava amb la seva vida que Déu era l'amor i guia en tots els actes. El cristià està cridat a ser el millor ciutadà.

Tornant a l'inici: la Constitució és una llei civil que ens hem donat i que garanteix una sèrie de drets i deures de cada persona i de la societat en conjunt. I la Puríssima és una festivitat religiosa en honor de la Mare de Déu, la persona més elevada que ha existit sobre la terra, mare i mestra dels cristians.

Davant l'acceptació d'aquestes realitats complementàries, com dos plans en què es mou l'ésser humà —el natural i l'espiritual—, hi ha actualment els qui pensen que per a la vida de la societat l'únic que ha de comptar, per exemple a l'hora de governar i fer lleis, és la regla de la majoria, pròpia de qualsevol democràcia. Això, portat a l'extrem, ens retornaria a la memòria d'aquelles votacions que, més per incultura que per mala fe, es van fer en alguns ajuntaments sobre si hi ha Déu o no.

Les lleis les ha de fer el Parlament, però no es pot reinventar l'home, sinó que s'ha de tenir en compte el que hi ha inscrit en la naturalesa humana mateixa, es digui dret natural o com se'l vulgui anomenar.

Hi ha en cada persona —va comentar Jacques Maritain a *Cristianisme i democràcia*— drets universals i temporals que no es poden transgredir. En ells podem coincidir tots, cristians i no cristians. Deia el pensador francès: «Els qui no creuen en Déu o no professen el cristianisme, però sí que creuen en la dignitat de la persona humana, en la justícia, en la llibertat i en l'amor al proïsme, també poden cooperar en la realització de la societat i el bé comú, encara que no sàpiguen remuntar-se fins als primers principis de les seves conviccions pràctiques.»

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

376. LA PORTA DE LA FE

11 de desembre de 2011

Porta Fidei és el títol de l'última carta apostòlica de Benet XVI. El Papa, amb molta antelació, proposa que l'Església celebri un any de la fe a partir de l'11 d'octubre de 2012. Ha escollit aquesta data perquè aquest dia es compleixen cinquanta anys del començament del concili Vaticà II i vint de la publicació del Catecisme de l'Església catòlica. L'objectiu d'aquest any és «estudiar els continguts de la fe, sintetitzats sistemàticament i orgànicament en el Catecisme». Es tracta d'aprofundir en la riquesa que l'Església ha rebut, custodiat i ofert en els seus dos mil anys d'història.

Els cristians dels primers segles estaven obligats a aprendre's de memòria el Credo. Els servia per a la seva pregària quotidiana, per a no oblidar el compromís assumit en el baptisme. Avui no cal estrictament la memòria perquè qualsevol text és accessible al moment, però sí que és necessària la familiaritat amb aquestes oracions que expressen la fe de l'Església.

És cert que la fe no és només una qüestió de coneixement, sinó que requereix una actitud de la persona respecte a Déu. Pel que fa a això, el Papa recorda el relat dels Fets dels Apòstols en què sant Lluç explica que mentre sant Pau era a Filipis, va anar un dissabte a anunciar l'evangeli a

algunes dones, i entre elles hi havia Lídia, a qui «El Senyor li va obrir el cor perquè fes cas del que deia Pau» (Ac 16,14).

En llegir aquest fragment des de Tarragona no podem evitar pensar en santa Tecla, una altra oient de les paraules de l'Apòstol, en aquest cas a Iconi, que va reaccionar de la mateixa manera. També el cor de la jove Tecla es va obrir per a rebre el missatge de Salvació, com es va posar en relleu, a partir de testimonis molt antics, en la recent celebració del Congrés Internacional sobre Santa Tecla aquí a Tarragona.

El document de Benet XVI mostra de manera molt bella les conseqüències d'una vida de fe: «Per la fe, els apòstols van deixar-ho tot per seguir el Mestre», «per la fe, els deixebles van formar la primera comunitat reunida al voltant de l'ensenyament dels apòstols», «per la fe, els màrtirs van lliurar la seva vida», «per la fe, homes i dones han consagrat la seva vida a Crist», «per la fe, homes i dones de tota edat, els noms dels quals estan escrits en el llibre de la vida, han confessat al llarg dels segles la bellesa de seguir el Senyor Jesús»...

Porta Fidei acaba recordant que la fe sense obres és morta, que la caritat, l'amor als altres, l'atenció als necessitats, és la prova de la fe veritable en Crist. Encara que falti temps per a l'inici d'aquest any de la fe, ja podem meditar aquesta virtut de la mà d'aquest escrit pontifici i preguntar-nos personalment com anem de fe.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

377. DIES DE GRAN ALEGRIA

18 de desembre de 2011

«L'espera joiosa del Nadal donava a aquells dies melancòlics un segell molt especial. Cada any el nostre pessebre augmentava amb alguna figura i era sempre motiu de gran alegria anar amb el meu pare al bosc a agafar molsa, ginebre i branques d'abet.» Aquest record d'infància és de Benet XVI, però podria ser també el de molts de nosaltres, de tots els qui vivim aquest simpàtic costum familiar de recrear el pessebre en els últims dies d'Advent, amb troncs per a la cova, figuretes de fang o de guix, palla trossegada de l'era, paper d'alumini per als rius i farina escampada com si fos neu sobre aquell paratge de Palestina en què convertim un racó de casa nostra.

En aquestes dates entranyables ens acostem al naixement de Crist com si anéssim fent passos silenciosos plens de respecte. La litúrgia ens ajuda en aquest camí en què ja veiem a prop la meta. Les espelmes de la corona d'Advent s'han anat encenent una després de l'altra al compàs de les quatre

setmanes, amb un gran significat: cada vegada hi ha més llum per a dissipar les tenebres, perquè el naixement del Redemptor s'acosta.

Les lectures ens condueixen al gran moment a través d'un itinerari de segles. El gran profeta Isaïes, i tots els que van florir entre el segle VIII i IV abans de Crist, anuncien al poble el Messies esperat, i nosaltres, que coneixem el final de la història, llegim amb emoció aquelles paraules que van ajudar Israel a mantenir la confiança en la llarga espera.

Al final, de la mà dels evangelis, arribem a la culminació dels temps, i apareixen llavors els testimonis de Zacaries i d'Isabel, de Joan Baptista al Jordà, de Josep i de Maria, els pares de Jesús, a la humil casa de Natzaret.

Falta una setmana per al Nadal. Déu neix de nou en els nostres cors, perquè per a ell no hi ha passat, ni present ni futur, tot és present, ja que és eternitat. Com l'esperem? Aquests dies són d'una gran alegria que es manifesta en les reunions i dinars familiars, en els regals als més petits, en les vacances escolars i en llums al carrer, en les ofertes comercials i en els viatges.

Són dies en què no podem perdre el sentit del que celebrem: el naixement de Crist, el fet més gran en la història i també en la vida de cadascun de nosaltres. També en la nostra ànima ha d'haver-hi un abans i un després de cada Nadal. No serà generalment una ruptura, però sí un progrés que ens portarà a estar més a prop d'aquest infant que acaba de néixer i que se'ns mostra tan indefens.

Una conseqüència serà atendre tan bé com sapiguem les necessitats de les persones que estan soles, que pateixen fam o que no tenen un sostre on aixoplugar-se; que no troben, podríem dir, un lloc a l'hostal de la nostra societat. La solidaritat amb ells, l'exercici cristià de la caritat, serà la millor manera de celebrar el misteri del naixement d'aquell que va dir: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.»

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

378. NADAL EN DIUMENGE

25 de desembre de 2011

En aquests dies de llums i festa hem meditat unes frases de l'evangeli que resulten emocionants i que han commogut generació rere generació: «També Josep [...] va pujar des de Natzaret de Galilea a Judea, al poble de David, anomenat Betlem, per inscriure's amb Maria, la seva esposa, que esperava un fill», i continua: «I va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc a l'hostal» (Lc 2,4-7).

L'Església celebra cada setmana com a festivitat el diumenge perquè és el dia en què va ressuscitar Jesucrist, però enguany el dia de Nadal cau també en diumenge. És, doncs, festa, podríem dir, per partida doble: celebrem el naixement de Jesús i la seva resurrecció. I entre aquests dos esdeveniments s'emmarca la vida de Crist, encara que es va aparèixer també ressuscitat durant uns dies.

Va néixer a Betlem i va morir a Jerusalem. La distància és d'uns vuit quilòmetres. La geografia de la vida del Fill de Déu fet home crida l'atenció pel fet que sigui tan reduïda. Els seus deixebles es van estendre aviat pel món i van arribar a Roma, a Hispània, a l'actual Turquia, i sembla que fins a l'Índia. Però Jesús va recórrer Palestina, a peu o en ruc, visitant les poblacions de Judea i de Galilea, travessant la llavors difícil —per als jueus— Samaria.

Aquesta contenció viatgera de qui va portar un missatge de Salvació al món sencer té algunes lliçons per a nosaltres: a qualsevol lloc on estiguem, en la nostra vida senzilla, ordinària, podem trobar Déu i fer la seva voluntat.

La vida de la Sagrada Família ens ofereix la mateixa lliçó. Maria era a la seva casa de Natzaret quan va rebre el missatge de l'arcàngel. Alguns pintors renaixentistes, amb bona fe, l'han pintat com si l'aparició l'hagués sorpresa agenollada en un reclinatori, com si a casa tingués un oratori particular. El més probable és que fos una jueva devota, que feinejava amb el cor posat en Déu i en Josep, el fuster, que tampoc devia fer grans desplaçaments fora dels que requeria servir els clients de l'entorn.

Els temps actuals són molt diferents. El primer Nadal va passar silenciosament, en un estable, sense cap altra remor que els passos d'uns pastors que van anar a veure el nadó. Avui el Nadal s'anuncia als carrers des de fa unes quantes setmanes i les agències de viatge despatxen bitllets a les destinacions més llunyanes.

No és ni millor ni pitjor. Un pot quedar-se a casa o fer la volta al món. El que s'espera del Nadal és que Jesús —en la circumstància en què estiguem— neixi de nou en el nostre cor, que trobem temps per a meditar aquesta entranyable bona notícia, que siguem particularment sensibles amb els qui «no troben lloc a la fonda»...

Aquesta contemplació del misteri ens tornarà l'alegria si l'haviem perduda, i si la tenim ens convidarà a fer-ne partícips els altres. «Alegreu-vos», van dir els àngels als pastors, i això hem de fer també nosaltres.

Us desitjo a tots unes santes i felices festes de Nadal.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de desembre de 2011

Dijous 1

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 22 del Consell del Presbiteri.

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, a la Parròquia de Sant Simó de Fontscaldes, visita els malalts i els porta la comunió, manté una reunió amb els feligresos a la sala parroquial i presideix un acte litúrgic de pregària a l'església parroquial.

Divendres 2

Rep visites.

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, a les Gunyoles, visita l'església de Sant Fructuós, Sant Auguri i Sant Eulogi. A continuació, a la Parròquia de Santa Maria de Vallmoll, visita el cementiri i l'ermita de la Mare de Déu del Roser, porta la comunió als malalts, manté trobades amb els col·laboradors parroquials, saluda els fidels i celebra l'eucaristia ferial.

Dissabte 3

A la casa de l'Arquebisbat, predica un recés a les laïques amb missió pastoral de l'arxidiòcesi.

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, visita l'església de la Santa Creu de Bellavista; a continuació, a Nulles saluda els fidels i, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista, celebra l'eucaristia estacional, durant la qual administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Diumenge 4

A la casa de les Missioneres Claretianes de Reus, predica un recés als membres de la Renovació Carismàtica Catòlica, celebra l'eucaristia i comparteix el dinar amb ells.

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, visita l'església de Sant Roc de Masmolets, on celebra l'eucaristia dominical i saluda els fidels.

Dilluns 5

Rep visites.

Continua amb la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp: visita l'església de Sant Bartomeu Apòstol de Masarbonès, saluda els fidels i visita el cementiri; a continuació, a Masllorenç, visita els malalts, els pares

i els infants de la catequesi; visita el Centre Cívic Mn. Andreu, on es troba amb les entitats; presideix un acte litúrgic de pregària a l'església parroquial de Sant Ramon de Penyafort, inaugura la rehabilitació del casal parroquial i participa en el sopar de germanor amb els fidels i les institucions.

Dimarts 6

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, a la Parròquia de Sant Nicolau Bisbe de la Riba, visita l'Ajuntament, participa en l'acte festiu i xocolatada amb els infants, durant el qual té lloc l'elecció del bisbetó, presideix l'eucaristia estacional en la solemnitat del titular de la parròquia i puja al campanar amb els infants per a fer el toc de festa.

A la tarda, a l'església del Reial Monestir de la Immaculada Concepció Victòria de Tortosa, assisteix al trídium de la Immaculada i presideix l'eucaristia.

Dimecres 7

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, a la Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Bràfim, visita l'ermita de la Mare de Déu de Loreto, l'Ajuntament, els malalts i manté una reunió amb el Consell Parroquial.

Al vespre, a la capella major del Seminari Pontifici de Tarragona, presideix la vetlla de la Immaculada Concepció, de pregària per les vocacions, organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de joventut i pel Secretariat diocesà de vocacions.

Dijous 8

A la capella del Santíssim de la Catedral, presideix l'eucaristia de la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria.

Divendres 9

A la Casa Tutelar de Sant Josep de Tarragona, presideix la reunió del patronat de la Fundació.

Rep visites.

A Guimerà, convidat pel rector de la Parròquia, participa en el dinar de la reunió mensual de preveres de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues.

A l'església parroquial de la Puríssima Sang de Reus, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 10

Al santuari de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans (Lleida), convidat pel Sr. Rector de la Parròquia, presideix l'eucaristia de la solemnitat de la

titular. A continuació, a l'Ajuntament de la vila, convidat pel Sr. Alcalde, signa en el llibre d'honor i comparteix l'aperitiu de festa. Finalment, a la rectoria, és convidat a dinar amb els mossens concelebrants i fidels de la Parròquia.

A l'església parroquial de Sant Martí Bisbe de l'Aleixar, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 11

A l'església parroquial de Sant Salvador de Picamoixons, celebra l'eucaristia estacional de la visita pastoral a la Parròquia i saluda els fidels congregats.

A l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol de Bràfim, celebra l'eucaristia estacional de la visita pastoral i saluda els fidels assistents.

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de la Pobla de Mafumet, assisteix a l'acte protocol·lari i al concert d'inauguració del nou orgue parroquial.

Dilluns 12

Rep visites.

Al Col·legi de Lestonnac de Tarragona, participa en els actes organitzats amb motiu de l'arribada de la imatge de la Mare de Déu del Claustre.

A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua, presideix l'eucaristia de la festa de la Mare de Déu de Guadalupe.

Dimarts 13

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 231 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 14

Rep visites.

Als estudis de la Cadena Ser a Tarragona, és entrevistat per a l'espai L'Hora L de Jordi Cartanyà.

És entrevistat pel periodista de la Cadena Cope Josep Maria Pagès.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, presideix l'acte dels Sembradors d'Estels de Nadal, organitzat per la Delegació diocesana de missions.

Amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Alt Camp, a la Parròquia de Sant Bartomeu d'Alió, visita l'Ajuntament, saluda les institucions,

visita els infants de la catequesi, els malalts i el centre social de la gent gran i es reuneix amb el Consell Parroquial.

Dijous 15

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 22 dels arxiprestos.

A la tarda, amb motiu de la visita pastoral a la Parròquia de Sant Salvador de Picamoixons, visita els malalts, els porta la comunió i saluda els fidels.

Al vespre, al Teatre Fortuny de Reus, assisteix al Concert participatiu organitzat per la Fundació Obra Social La Caixa, amb motiu de la celebració del centenari de la presència de l'entitat financera a les comarques de Tarragona.

Divendres 16

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 12 del Col·legi de Consultors.

A la tarda, amb motiu de la visita pastoral a l'Alt Camp, a la Parròquia de Santa Maria de Puigpelat, visita el cementiri i en beneeix l'ampliació, visita l'Ajuntament i es reuneix amb el Consell Parroquial.

Al claustre de Sant Pau del Seminari, assisteix al Concert de Nadales organitzat pels Amics de la Catedral de Tarragona en benefici del Projecte social missioner Centre de Formació i Assistència social a Kampanga (Rwanda) de Mn. Josep Cabayol.

A la residència dels pares rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, comparteix el sopar amb els catequistes.

Dissabte 17

Al Seminari, presideix la VI Trobada de Nadal de pares de preveres, diaques, seminaristes i laïques amb missió pastoral.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, saluda els fidels catòlics polonesos i comparteix amb ells una estona festiva.

A la Parròquia de Santa Maria de Bonavista, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 18

A l'església parroquial de Santa Maria de Puigpelat, celebra la missa estacional de la visita pastoral i saluda els fidels que hi han assistit.

A l'església parroquial de Sant Bartomeu d'Alió, celebra la missa estacional de la visita pastoral i saluda els fidels que hi han assistit.

A la tarda, al Teatre Fortuny de Reus, assisteix al Concert Solidari de Nadal organitzat per la Diputació de Tarragona en benefici de Càritas Diocesana de Tarragona i de Càritas Diocesana de Tortosa.

Dilluns 19

Al Seminari, presideix el recés d'Advent de preveres i diaques.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 11 del Patronat de la Fundació Sant Fructuós.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics.

Dimarts 20

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 232 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 21

Rep visites, entre d'altres el P. Josep Maria Abella, superior general dels claretians.

A Barcelona, presideix la reunió mensual de delegats d'ensenyament de les diòcesis catalanes.

Al vespre, al Seminari Major Interdiocesà, presideix l'eucaristia amb les vespres i comparteix el sopar amb els seminaristes i els seus superiors.

Dijous 22

Rep visites.

A l'Hospital de Santa Tecla de Tarragona, convidat per la Fundació Santa Tecla, participa en l'aperitiu de Nadal.

Divendres 23

A la capella del palau arquebisbal, presideix l'acte de presa de possessió del Sr. Carles Baches Pla com a nou ecònom diocesà.

Rep visites que vénen a felicitar-li el Nadal, entre d'altres el Capítol de la Catedral de Tarragona.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix els actes de celebració del Nadal per al personal de la cúria i els organismes que hi estan vinculats.

Dissabte 24

A la capella del Sanatori Villablanca de Vila-seca, celebra la missa de la vigília de Nadal.

A mitjanit, a la Catedral, celebra la solemne missa del gall.

Diumenge 25

A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Nadal.

Dina amb les carmelites missioneres teresianes de la Residència Sacerdotal Sant Fructuós de Tarragona.

Visita les germanetes dels pobres de Reus.

Visita el pessebre vivent de la Pobla de Montornès.

Dilluns 26

Visita les germanes mínimes de Valls.

Visita les germanes carmelites descalces de Tarragona i dina amb elles.

Visita les germanes clarisses de Reus.

A Reus, assisteix a la representació dels Retaules de Nadal i visita la mostra pessebrista de la Congregació Mariana.

Dimarts 27

Visita la comunitat cistercenca de Vallbona de les Monges i presideix l'eucaristia.

Visita els ermitans del santuari de la Mare de Déu del Tallat de Rocallaura.

Visita la comunitat cistercenca de Poblet i dina amb ells.

Al monestir de Santa Maria de Poblet, participa en la reunió del Patronat del monestir.

Dimecres 28

A Guissona, participa amb els seus germans en el dinar familiar de Nadal.

Dijous 29

A Vilafranca del Penedès, visita les germanes carmelites del monestir de la Presentació de Valls, recentment clausurat, que s'hi han integrat.

Divendres 30

Viatja a Madrid per a participar en els actes de la Jornada de la Família 2011, organitzats per la Conferència Episcopal Espanyola.

Dissabte 31

Al santuari de la Mare de Déu del Sagrat Cor de Tarragona, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, amb l'Adoració Nocturna.

Consell Episcopal

ACORD

relatiu al termini de presentació dels pressupostos de les parròquies i organismes diocesans

El Consell Episcopal, en la seva reunió n. 231, del dia 13 de desembre de 2011, ha pres el següent

ACORD:

Els pressupostos per a l'any següent de les parròquies i organismes diocesans s'han de presentar abans d'acabar el mes de desembre de l'any en curs. En els casos en què no es presentin dins d'aquest termini es prendran en consideració els últims comptes presentats.

Aquest acord serà vigent a partir de la data de signatura d'aquest document en endavant.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Tarragona, 13 de desembre de 2011

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de desembre de 2011

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat darrerament els següents nomenaments:

29/11/2011 P. Jaume Avellí Bastons, sj, vicari de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta.

20/12/2011 Sr. Carles Baches Pla, ecònom diocesà, per a un termini de cinc anys, i, per raó del càrrec, membre del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

28/12/2011 Sr. Jordi Borràs Fernández, director de Càritas Interparroquial de Tarragona, per a un termini de quatre anys.

TEMES TRACTATS

en les reunions n. 230 i 231 del Consell Episcopal

29 de novembre i 13 de desembre de 2011

- Nomenament, en data de 29 de novembre de 2011, del P. Jaume Avellí Bastons, s.j. com a vicari de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta.
- Preparació de la propera reunió d'arxiprestos i dels temes que s'hi han de tractar, relatius a la creació de grups de vida cristiana, partint dels suggeriments que van fer els membres del Consell Pastoral Diocesà en la seva darrera reunió, i de la revisió del sistema de quotes.
- Exposició, per part de l'Ecònom diocesà, del sistema actual que s'utilitza per a calcular l'aportació que fan les parròquies al fons comú diocesà. A rel d'aquest tema el Consell Episcopal ha pres un acord relatiu al termini de presentació dels pressupostos de les parròquies i organismes diocesans, que s'adjunta amb aquesta relació de temes tractats.
- Exposició, també per part de l'Ecònom diocesà, dels conceptes i procediments que determinen el càlcul de la remuneració dels preveres.
- Aprovació del canvi de denominació del Secretariat diocesà de pastoral bíblica, que a partir d'ara es dirà Secretariat diocesà d'animació bíblica.
- Qüestions relatives al Mas d'en Lluc.
- Altres temes del govern ordinari de l'arxidiòcesi.

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 232 del Consell Episcopal

20 de desembre de 2011

- Nomenament del Sr. Carles Baches Pla com a ecònom diocesà.
- Signatura del decret pel qual es modifica la composició del Consell Episcopal, que a partir d'ara estarà format pel vicari general, els vicaris episcopals i el secretari general i canceller.
- Signatura del decret d'erecció de l'associació canònica privada Fraternitat de Natzaret, amb personalitat jurídica privada, i aprovació dels seus Estatuts.
- Més qüestions relatives al Mas d'en Lluc.

— Amb l'assistència de Mn. Manuel M. Fuentes Gasó, director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà, exposició del tema de la situació de la protocolització dels testaments atorgats davant rector, d'acord amb la Llei d'1 de gener de 2009, que fineix el mateix dia de l'any 2013.

CONFIRMACIONS

de l'any 2011

Gener

9 Catedral (Baptisme del Senyor)	7
15 Parr. St. Pere Apòstol de Tarragona	33

Febrer

5 Parr. Sta. Llúcia de Bellmunt del Priorat	5
19 Parr. Crist Rei de Reus	17
26 Parr. Sta. Maria Assumpta de Maspujols	15
27 Parr. Nativitat de Maria de Vilaplana	5

Març

6 Parr. St. Pere Apòstol de Vilabella	18

Abril

24 Catedral (Vetlla Pasqual)	1
28 Parr. Sta. Clara de Tarragona	17

Maig

6 Parr. St. Francesc d'Assís de Tarragona	19
7 Capella M. D. Montserrat del Barri Montserrat de Reus	13
8 Parr. St. Llorenç de Llorenç del Penedès	13
12 Parr. St. Francesc d'Assís de Reus	38
15 Parr. St. Miquel Arcàngel d'Almofter	9
15 Parr. l'Assumpció d'Alcover	28
20 Parr. St. Salvador del Vendrell	100
21 Parr. St. Sebastià de la Canonja	7
22 Parr. St. Miquel Arcàngel dels Omellons	7
22 Parr. St. Esteve de Vila seca	18
26 Parr. Sta. Maria de Vila rodona	12
2 Parr. St. Cosme i St. Damià del Molnars (Loreto)	43

28 Parr. St. Bernat Calbó de Reus	50
29 Parr. St. Andreu de la Selva del Camp	15

Juny

2 Parr. Stma. Trinitat de Tarragona	13
3 Parr. Sta. Maria de Solivella	20
4 Parr. St. Pau de Tarragona	42
4 Parr. St. Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí (1)	13
4 Parr. St. Jaume Apòstol de Creixell	6
10 Parr. St. Miquel Arcàngel de Mont-roig del Camp	36
11 Parr. St. Joan Baptista de Valls	20
12 Catedral (Pentecosta)	38
17 Parr. Sta. Maria de Cambrils	20
19 Parr. Sta. Maria de Guimerà	7
19 Parr. St. Fructuós de Tarragona	29
24 Parr. St. Miquel Arcàngel de l'Espluga de Francolí (2)	66
24 Parr. La Transfiguració de Vimbodí	5
25 Parr. Sta. Maria de la Secuita	5
25 Esgl. Sagrat Cor de Vistabella	3
26 Parr. St. Jaume de Sant Jaume dels Domenys	5

Juliol

1 Parr. Sta. Maria de Montblanc	11
2 Parr. St. Martí del Morell	23
17 Parr. Sta. Maria del Pla de Santa Maria	12
17 Parr. l'Assumpció de les Borges del Camp	7
24 Parr. St. Salvador de Sant Salvador de Tarragona	9
24 Parr. St. Mateu de Riudecanyes	3
30 Parr. St. Martí de Vilallonga del Camp	10

Octubre

15 Parr. Mare de Déu del Lledó de Valls	19
16 Parr. St. Joan Baptista de Tarragona	13
16 Parr. Sta. Maria de Salou	11
22 Parr. Sta. Maria de Vilafortuny	4
30 Parr. Sta. Maria de Falset	11

Novembre

12 Parr. Crist Rei de Reus	25
19 Parr. St. Coloma de Santa Coloma de Queralt	38
20 Parr. St. Joan Baptista de Reus	47

Desembre

3 Parr. St. Joan Baptista de Nulles	5
9 Parr. Puríssima Sang de Reus	26
10 Parr. St. Martí Bisbe de l'Aleixar	5
17 Parr. Sta. Maria de Bonavista	7
Total	1104

Departament d'Assumptes Econòmics

PRESSUPOST

de l'acció pastoral de l'arxidiòcesi de Tarragona de l'any 2011

Podeu consultar el Pressupost per a l'any 2011 a les pàgines centrals d'aquest BUTLLETÍ.

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

secció documental

Santa Seu

Sant Pare

DISCURS

a la cúria romana amb motiu de les felicitacions de Nadal

Senyors Cardenals,

Venerats germans en l'episcopat i en el presbiterat,

Benvolguts germans i germanes,

Vivim avui en un moment especialment intens. El sant Nadal és ja ben a prop i porta la gran família de la cúria romana a reunir-se per a aquest bonic intercanvi de felicitacions, que comporten el desig recíproc de viure amb alegria i fruit espiritual autèntic la festa de Déu que es va fer carn i es va establir entre nosaltres (cf. Jn 1,14). Aquesta és per a mi una ocasió no sols per a expressar la meva felicitació personal, sinó també per a manifestar a cadascun de vosaltres el meu agraïment i el de l'Església pel vostre servei generós; us prego que el transmeteu també a tots els col·laboradors de la nostra gran família. Dono les gràcies de manera particular al cardenal degà, Angelo Sodano, que s'ha fet portaveu dels sentiments de tots els presents i dels qui treballen a les diferents oficines de la cúria, del Govern, inclosos els qui exerceixen el seu ministeri en les representacions pontifícies repartides per tot el món. Tots estem compromesos perquè l'anunci que els àngels van proclamar en la nit de Betlem, «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima» (Lc 2,14), ressoni arreu de la terra per portar goig i esperança.

En aquest final d'any, Europa es troba en una crisi econòmica i financera que, en última instància, té el seu origen en la crisi ètica que amenaça el Vell Continent. Encara que no estan en discussió alguns valors com la solidaritat, el compromís pels altres, la responsabilitat pels pobres i els qui pateixen, manca ben sovint la força que els motivi, capaç d'induir les persones i els grups socials a renúncies i sacrificis. El coneixement i la voluntat no segueixen sempre la mateixa pauta. La voluntat que defensa l'interès personal enfosqueix el coneixement, i el coneixement debilitat no és capaç d'enfortir la voluntat. Per això, d'aquesta crisi sorgeixen preguntes molt fonamentals: On és la llum que pugui il·luminar el nostre coneixement, no sols amb idees generals, sinó amb imperatius concrets? On és la força que porta cap amunt la nostra voluntat? Aquestes són preguntes a les quals ha de respondre el nostre anunci de l'evangeli, la nova evangelització, perquè el missatge arribi a ser esdeveniment i l'anunci es converteixi en vida.

En efecte, el gran tema d'aquest any, així com també dels següents, és com anunciar l'evangeli. De quina manera la fe, en tant que força viva i vital, pot arribar a ser avui realitat? Tots els esdeveniments eclesials de l'any que està per concloure han estat relacionats en definitiva amb aquest tema. S'han fet viatges a Croàcia, a Espanya, per a la Jornada Mundial de la Joventut, a la meua pàtria, Alemanya,

i finalment a l'Àfrica, a Benín, per a l'entrega del document postsinodal sobre justícia, pau i reconciliació, un document del qual ha de néixer una realitat concreta a les diferents Esglésies particulars. Han estat inoblidables també els viatges a Venècia, a San Marino, a Ancona, per al Congrés eucarístic, i a Calàbria. I ha tingut lloc, en fi, la important jornada de l'encontre entre les religions i entre les persones a la recerca de veritat i de pau a Assís, una jornada concebuda com un nou impuls en el pelegrinatge cap a la veritat i la pau. La institució del Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització ens remet anticipadament al Sínode que sobre el mateix tema tindrà lloc l'any que ve. També té a veure amb això l'Any de la fe, en record del començament del Concili, fa cinquanta anys. Cadascun d'aquests esdeveniments ha tingut el seu matís concret. A Alemanya, el país d'origen de la Reforma, la qüestió ecumènica, amb totes les dificultats i esperances, ha tingut naturalment una importància particular. Indissolublement unida a això, hi ha sempre al centre de les discussions una pregunta: Què és una reforma de l'Església? Com s'esdevé? Quins són els seus camins i objectius? No sols els fidels creients, sinó també d'altres d'aliens, observen amb preocupació que els qui van regularment a l'església són cada cop més grans i el seu nombre disminueix contínuament; que hi ha un estancament de les vocacions al sacerdoci; que creixen l'escepticisme i la incredulitat. Què hem de fer, doncs? Hi ha una infinitat de discussions sobre el que s'ha de fer per a invertir la tendència. I, certament, cal fer moltes coses. Però fer, per si sol, no resol el problema. El nucli de la crisi de l'Església a Europa és la crisi de fe. Si no hi trobem una resposta, si la fe no adquireix nova vitalitat, amb una convicció profunda i una força real gràcies a l'encontre amb Jesucrist, totes les altres reformes seran ineficaces.

En aquest sentit, la trobada a l'Àfrica amb la joiosa passió per la fe ha estat de gran encoratjament. Allí no es percebia cap senyal del cansament de la fe, tan difós entre nosaltres, cap tedi pel fet de ser cristians, com es percep cada cop més en nosaltres. Amb tants problemes, sofriments i penes com hi ha certament a l'Àfrica, sempre s'experimentava l'alegria de ser cristians, d'estar sostinguts per la felicitat interior de conèixer Crist i de pertànyer a la seva Església. D'aquesta alegria neixen també les energies per servir Crist en les situacions aclaparadores de sofriment humà, per posar-se a la seva disposició, sense replegar-se en el propi benestar. Trobar aquesta fe disposada al sacrifici, i precisament alegre en això, és una gran medecina contra el cansament de ser cristians que experimentem a Europa.

La magnífica experiència de la Jornada Mundial de la Joventut, a Madrid, ha estat també una medecina contra el cansament de creure. Ha estat una nova evangelització viscuda. Cada cop amb més claredat es perfila en les Jornades Mundials de la Joventut una manera nova, rejuvenida, de ser cristià, que voldria intentar caracteritzar en cinc punts:

1. Primer, hi ha una nova experiència de la catolicitat, de la universalitat de l'Església. Això és el que ha impressionat immediatament els joves i tots els presents: venim de tots els continents i, encara que mai no ens hem vist abans, ens coneixem. Parlem llengües diferents i tenim hàbits de vida distints, diferents formes culturals i, això no obstant, ens trobem immediatament units, junts com una gran família. Es relativitza la separació i la diversitat exterior. Tots quedem tocats per

l'únic Senyor Jesucrist, en el qual se'ns ha manifestat el vertader ésser de l'home i, alhora, el rostre mateix de Déu. Les nostres pregàries són les mateixes. En virtut de l'encontre interior amb Jesucrist, hem rebut en el nostre interior la mateixa formació de la raó, de la voluntat i del cor. I, finalment, la litúrgia comuna constitueix una mena de pàtria del cor i ens uneix en una gran família. El fet que tots els éssers humans siguin germans i germanes no és només una idea, sinó que aquí es converteix en una experiència real i comuna que produeix alegria. I, així, hem comprès també de manera molt concreta que, no obstant totes les fatigues i la foscor, és bonic pertànyer a l'Església universal, a l'Església catòlica, que el Senyor ens ha donat.

2. D'aquí neix després una manera nova de viure el fet de ser homes, de ser cristians. Una de les experiències més importants d'aquells dies va ser per a mi l'encontre amb els voluntaris de la Jornada Mundial de la Joventut: eren al voltant de 20.000 joves que, sense excepció, havien posat a disposició setmanes o mesos de la seva vida per a col·laborar en els preparatius tècnics, organitzatius i de contingut de la JMJ, i precisament així havien fet possible el desenvolupament ordenat de tot el conjunt. En donar el seu temps, l'home dóna sempre una part de la seva vida. Al final, aquests joves estaven visiblement i «tangiblement» plens d'una gran sensació de felicitat: el temps que havien entregat tenia un sentit; precisament en el fet de donar el seu temps i la seva força laboral havien trobat el temps, la vida. I llavors, quelcom fonamental se m'ha fet evident: aquests joves havien ofert en la fe una porció de vida, no perquè se'ls havia manat o perquè amb això es guanyava el cel; ni tan sols perquè així s'evita el perill de l'infern. No ho havien fet perquè volguessin ser perfectes. No miraven enrere, a ells mateixos. Em va venir a la ment la imatge de la dona de Lot que, pel fet de mirar enrere, es va convertir en una estàtua de sal. Quantes vegades la vida dels cristians es caracteritza per mirar sobretot a ells mateixos; fan el bé, per dir-ho així, per a ells mateixos. I que n'és, de gran, la temptació de tots els homes de preocupar-se sobretot d'ells mateixos, de mirar enrere, a ells mateixos, convertint-se així interiorment en quelcom buit, en «estàtues de sal». Aquí, en canvi, no es tractava de perfeccionar-se a ells mateixos o de voler tenir la vida per a ells mateixos. Aquests joves han fet el bé —encara que aquest fer hagi estat costós, encara que hagi suposat sacrificis— simplement perquè fer el bé és quelcom bonic, és bonic ser per als altres. Només cal atrevir-se a fer el salt. Tot això ha estat precedit per l'encontre amb Jesucrist, un encontre que encén en nosaltres l'amor per Déu i pels altres, i ens allibera de la recerca del nostre «jo» mateix. Una oració atribuïda a sant Francesc Xavier diu: «Faig el bé no perquè a canvi entraré al cel i ni tan sols perquè, en cas contrari, em podries enviar a l'infern. El faig perquè tu ets tu, el meu rei i el meu Senyor.» També a l'Àfrica vaig trobar aquesta mateixa actitud, per exemple en les religioses de la mare Teresa que cuiden nens abandonats, malalts, pobres i que sofreixen, sense preguntar-se per elles mateixes, i, precisament així, es fan interiorment riques i lliures. Aquesta és l'actitud pròpiament cristiana. També ha estat inoblidable per a mi l'encontre amb els joves discapacitats a la Fundació Sant Josep de Madrid, on vaig trobar novament la mateixa generositat de posar-se a disposició dels altres, una generositat a donar-se que, en definitiva, neix de l'encontre amb Crist que s'ha entregat a ell mateix per nosaltres.

3. Un tercer element, que de manera cada vegada més natural i central forma part de les Jornades Mundials de la Joventut, i de l'espiritualitat que en prové, és l'adoració. Va ser inoblidable per a mi, durant el meu viatge al Regne Unit, el moment a Hyde Park, en què desenes de milers de persones, majoritàriament joves, van respondre amb un silenci intens a la presència del Senyor en el Santíssim Sagrament, adorant-lo. El mateix va passar, de manera més reduïda, al Zagreb, i novament a Madrid, després del temporal que amenaçava d'espantillar tota la trobada nocturna pel fet de no funcionar els micròfons. Déu és omnipresent, sí. Però la presència corpòria de Crist ressuscitat és una altra cosa, quelcom nou. El Ressuscitat ve enmig nostre. I llavors no podem sinó dir amb l'apòstol Tomàs: «Senyor meu i Déu meu.» L'adoració és per damunt de tot un acte de fe: l'acte de fe com a tal. Déu no és una hipòtesi qualsevol, possible o impossible, sobre l'origen de l'univers. Ell és allí. I si ell està present, jo m'inclino davant seu. Llavors, raó, voluntat i cor s'obren cap a ell, a partir d'ell. En Crist ressuscitat està present el Déu que s'ha fet home, que va patir per nosaltres perquè ens estima. Entrem en aquesta certesa de l'amor corpori de Déu per nosaltres, i ho fem estimant amb ell. Això és adoració, i això marcarà després la meua vida. Només així puc celebrar també l'eucaristia de manera adequada i rebre rectament el cos del Senyor.

4. Un altre element important de les Jornades Mundials de la Joventut és la presència del sagrament de la penitència, que, de manera cada vegada més natural, forma part del conjunt. Amb això reconeixem que tenim contínuament necessitat de perdó i que perdó significa responsabilitat. Hi ha en l'home, provinent del Creador, la disponibilitat a estimar i la capacitat de respondre a Déu en la fe. Però, provinent de la història pecaminosa de l'home (la doctrina de l'Església parla del pecat original), hi ha també la tendència contrària a l'amor: la tendència a l'egoisme, a tancar-se en un mateix, més encara, al mal. La meua ànima es taca una vegada i una altra per aquesta força de gravetat que hi ha en mi, que m'atrau cap avall. Per això necessitem la humilitat que sempre demana novament perdó a Déu; que es deixa purificar i que desperta en nosaltres la força contrària, la força positiva del Creador, que ens atrau cap amunt.

5. Finalment, com a última característica que cal no descuidar en l'espiritualitat de les Jornades Mundials de la Joventut, voldria esmentar l'alegria. D'on ve? Com s'explica? Segurament hi ha molts factors que intervenen alhora. Però, d'acord amb el meu parer, el decisiu és la certesa que prové de la fe: jo sóc estimat. Tinc una comesa en la història. Sóc acceptat, sóc estimat. Josef Pieper, en el seu llibre sobre l'amor, ha mostrat que l'home pot acceptar-se a ell mateix només si és acceptat per algú altre. Té necessitat que hi hagi un altre que li digui, i no sols de paraula: «És bo que tu existeixis.» Només a partir d'un «tu», el «jo» pot trobar-se a ell mateix. Només si és acceptat, el «jo» pot acceptar-se a ell mateix. Qui no és estimat ni tan sols pot estimar-se a ell mateix. Aquest ser acollit prové sobretot d'una altra persona. Però qualsevol acolliment humà és fràgil. Al cap i a la fi, tenim necessitat d'un acolliment incondicionat. Només si Déu m'acull, i estic segur d'això, sabré definitivament: «És bo que jo existeixi.» És bo ser una persona humana. Allí on falta la percepció de l'home de ser acollit per part de Déu, de ser estimat per ell, la pregunta sobre si és veritablement bo existir com a persona

humana ja no troba cap resposta. El dubte sobre l'existència humana es fa cada vegada més insuperable. Quan arriba a ser dominant el dubte sobre Déu, sorgeix inevitablement el dubte sobre el mateix fet de ser homes. Avui veiem com aquest dubte es difon. Ho veiem en la manca d'alegria, en la tristesa interior que es pot llegir en tants rostres humans. Només la fe em dóna la certesa: «És bo que jo existeixi.» És bo existir com a persona humana, fins i tot en temps difícils. La fe alegra des de dins. Aquesta és una de les experiències meravelloses de les Jornades Mundials de la Joventut.

Ens portaria ben lluny parlar ara també de l'encontre d'Assís de manera detallada, com ho mereixeria la importància de l'esdeveniment. Donem les gràcies senzillament a Déu perquè nosaltres —representants de les religions del món i també representants del pensament a la recerca de la veritat— ens vam poder trobar aquell dia en un clima d'amistat i de respecte recíproc, en l'amor per la veritat i en la responsabilitat comuna per la pau. Podem esperar que d'aquest encontre hagi nascut una nova disponibilitat per a servir la pau, la reconciliació i la justícia.

Per últim, voldria agrair de cor a tots vosaltres el suport per portar endavant la missió que el Senyor ens ha confiat com a testimonis de la seva veritat, i us desitjo a tots l'alegria que Déu, en l'encarnació del seu Fill, ens ha volgut donar. Felicitat Nadal a tots vosaltres. Gràcies.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 22 de desembre de 2011

MISSATGE

Urbi et orbi de Nadal

Benvolguts germans i germanes de Roma i d'arreu del món,

Crist ens ha nascut. Glòria a Déu a dalt del cel, i pau als homes que ell estima. Que arribi a tothom el ressò de l'anunci de Betlem que l'Església catòlica fa ressonar a tots els continents, més enllà de qualsevol frontera de nacionalitat, llengua o cultura. El Fill de Maria ha nascut per a tots, és el Salvador de tots.

Així ho invoca una antiga antífona litúrgica: «Oh Emmanuel, rei i legislador nostre, esperança de les nacions i salvador dels pobles, veniu a salvar-nos, Senyor Déu nostre.» *Veni ad salvandum nos*. Aquest és el clamor de l'home de tots els temps, que lamenta no saber superar per ell mateix les dificultats i perills, que necessita posar la seva mà en una altra de més gran i forta, una mà estesa cap a ell des de dalt. Estimats germans i germanes, aquesta mà és Crist, nascut a Betlem de la Maria Verge. Ell és la mà que Déu ha estès a la humanitat, per a fer-la sortir de les arenes movedisses del pecat i mantenir-la dreta sobre la roca, la roca ferma de la seva veritat i del seu amor (cf. Sl 40,3).

Sí, això significa el nom d'aquell nen, el nom que, per voluntat de Déu, li van posar Maria i Josep: es diu Jesús, que significa 'Salvador' (cf. Mt 1,21; Lc 1,31). Ell va ser enviat per Déu Pare per salvar-nos sobretot del mal profund arrelat en l'home i en la història: aquest mal de la separació de Déu, de l'orgull presumptuós d'actuar per un mateix, de posar-se en concurrència amb Déu i ocupar el seu lloc,

de decidir el que és bo i el que és dolent, de ser l'amo de la vida i de la mort (cf. Gn 3,1-7). Aquest és el gran mal, el gran pecat, del qual nosaltres, els homes, no podem salvar-nos si no és encomanant-nos a l'ajuda de Déu, si no és implorant-li: *Veni ad salvandum nos* 'Veniu a salvar-nos.'

Ja el mer fet d'aquesta súplica al cel ens posa en la posició justa, ens endinsa en la veritat de nosaltres mateixos: nosaltres, en efecte, som els qui van clamar a Déu i han estat salvats [cf. Est 10,3f (grec)]. Déu és el Salvador, nosaltres, els qui estem en perill. Ell és el metge, nosaltres, els malalts. Reconèixer-lo és el primer pas cap a la salvació, cap a la sortida del laberint en què nosaltres mateixos ens hem tancat amb el nostre orgull. Aixecar els ulls al cel, estendre les mans i invocar ajuda, és el camí de sortida, sempre que hi hagi algú que escolti i que pugui venir en auxili nostre.

Jesucrist és la prova que Déu ha escoltat el nostre clamor. I, no sols això. Déu té un amor tan fort per nosaltres que no pot romandre en ell mateix, que en surt i ve entre nosaltres, compartint la nostra condició fins al final (cf. Ex 3,7-12). La resposta que Déu ha donat en Jesús al clamor de l'home supera infinitament les nostres expectatives, arribant a una solidaritat tan gran que no pot ser només humana, sinó divina. Només el Déu que és amor i l'amor que és Déu podia optar per salvar-nos per aquest camí, que és sens dubte el més llarg, però és el que respecta la seva veritat i la nostra: el camí de la reconciliació, del diàleg i de la col·laboració.

Per tant, estimats germans i germanes de Roma i d'arreu del món, dirigim-nos en aquest Nadal 2011 a l'Infant de Betlem, al Fill de Maria Verge, i diguem-li: «Veniu a salvar-nos.» Ho reiterem units espiritualment a tantes persones que viuen situacions difícils, i fent-nos veu dels qui no tenen veu.

Invoquem plegats l'auxili diví pels pobles de la Banya d'Àfrica, que pateixen a causa de la fam i la carestia, a vegades agreujada per un estat d'inseguretat persistent. Que la comunitat internacional no negui l'ajuda als molts pròfugs d'aquesta regió, durament provats en la seva dignitat.

Que el Senyor concedeixi consol a la població del sud-est asiàtic, especialment de Tailàndia i de les Filipines, que es troben encara en greu situació de dificultat a causa de les recents inundacions.

I que socorri la humanitat afligida per tants conflictes que encara avui ensagnen el planeta. Que ell, que és el Príncep de la pau, concedeixi la pau i l'estabilitat a la terra on ha decidit entrar en el món, encoratjant la represa del diàleg entre israelians i palestins. Que faci cessar la violència a Síria, on ja s'ha vessat tanta sang. Que afavoreixi la plena reconciliació i l'estabilitat a l'Iraq i l'Afganistan. Que doni un renovat vigor a la construcció del bé comú en tots els sectors de la societat als països del nord d'Àfrica i de l'Orient Mitjà.

Que el naixement del Salvador reforci les perspectives de diàleg i la col·laboració a Myanmar, a la recerca de solucions compartides. Que el naixement del Redemptor assegurui l'estabilitat política als països de la regió africana dels Grans Llacs i enforteixi el compromís dels habitants del Sudan del Sud per a protegir els drets de tots els ciutadans

Estimats germans i germanes, girem la mirada a la gruta de Betlem: el nen que contemplem és la nostra salvació. Ell ha portat al món un missatge universal de reconciliació i de pau. Obrim-li els nostres cors, donem-li la benvinguda en les nostres vides. Repetim-li amb confiança i esperança: *Veni ad salvandum nos*.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 25 de desembre de 2011

MISSATGE

per a la celebració de la XLV Jornada Mundial de la Pau. 1 de gener de 2012

EDUCAR ELS JOVES EN LA JUSTÍCIA I LA PAU

1. El començament d'un any nou, do de Déu a la humanitat, és una invitació a desitjar a tothom, amb molta confiança i afecte, que aquest temps que tenim per davant estigui marcat per la justícia i la pau.

Amb quina actitud hem de mirar el nou any? En el salm 130 trobem una imatge molt bonica. El salmista diu que l'home de fe espera el Senyor «més que els sentinelles el matí» (v. 6), l'espera amb una esperança sòlida, perquè sap que portarà llum, misericòrdia, salvació. Aquesta espera neix de l'experiència del poble escollit, el qual reconeix que Déu l'ha educat per mirar el món en la seva veritat i no deixar-se abatre per les tribulacions. Us invito a obrir l'any 2012 amb aquesta actitud de confiança. És cert que l'any que acaba ha augmentat el sentiment de frustració per raó de la crisi que aclapara la societat, el món del treball i l'economia; una crisi les arrels de la qual són sobretot culturals i antropològiques. Sembla com si un mantell de foscor hagués descendit sobre el nostre temps i no deixés veure amb claredat la llum del dia.

En aquesta foscor, però, el cor de l'home no cessa d'esperar el matí de què parla el salmista. Això es percep de manera especialment viva i visible en els joves, i per aquesta raó m'adreço a ells tenint en compte l'aportació que poden oferir —i així ho han de fer— a la societat. Així doncs, voldria presentar el Missatge per a la XLV Jornada Mundial de la Pau en una perspectiva educativa: «Educar els joves en la justícia i la pau», convençuts que ells, amb el seu entusiasme i el seu impuls cap als ideals, poden oferir al món una nova esperança.

El meu missatge es dirigeix també als pares, a les famílies i a tots els estaments educatius i formatius, així com als responsables en els diferents àmbits de la vida religiosa, social, política, econòmica, cultural i de la comunicació. Prestar atenció al món juvenil, saber-lo escoltar i valorar, no és només una oportunitat, sinó un deure primer de tota la societat, per a la construcció d'un futur de justícia i de pau.

S'ha de transmetre als joves l'estimació pel valor positiu de la vida, suscitant en ells el desig de «gastar-la» al servei del bé. Aquest és un deure en el qual tots estem compromesos en primera persona.

Les preocupacions manifestades en aquests últims temps per molts joves a diferents regions del món expressen el desig de mirar el futur amb una esperança raonada. En l'actualitat, són molts els aspectes que els preocupen: el desig de rebre una

formació que els prepari amb més profunditat a afrontar la realitat, la dificultat de formar una família i trobar un lloc estable de treball, la capacitat efectiva de contribuir en el món de la política, de la cultura i de l'economia, per a edificar una societat amb un rostre més humà i solidari...

És important que aquests llevats, i l'impuls idealista que contenen, trobin l'atenció justa en tots els sectors de la societat. L'Església mira els joves amb esperança, confia en ells i els anima a cercar la veritat, a defensar el bé comú, a tenir una perspectiva oberta sobre el món i ulls capaços de veure «coses noves» (cf. Is 42,9.48,6).

Els responsables de l'educació

2. L'educació és l'aventura més fascinant i difícil de la vida. Educar —que ve d'*educere* en llatí— significa conduir fora d'ells mateixos per introduir-los en la realitat, cap a una plenitud que fa créixer la persona. Aquest procés es nodreix de l'encontre de dues llibertats, la de l'adult i la del jove. Requereix la responsabilitat del deixeble, que ha d'estar obert a deixar-se guiar cap al coneixement de la realitat, i la de l'educador, que ha d'estar disposat a donar-se a ell mateix. Per això, els testimonis autèntics, i no simples dispensadors de regles o informacions, són més necessaris que mai; testimonis que sàpiguen veure més enllà que els altres, perquè la seva vida comprèn espais més amplis. El testimoni és el primer a viure el camí que es proposa.

Quins són els llocs on madura una vertadera educació en la pau i en la justícia? Per damunt de tot la família, ja que els pares són els primers educadors. La família és la cèl·lula originària de la societat. «En la família és on els fills aprenen els valors humans i cristians que permeten una convivència constructiva i pacífica. En la família és on s'aprèn la solidaritat entre les generacions, el respecte de les regles, el perdó i l'acolliment de l'altre.»¹ És la primera escola on es rep educació per a la justícia i la pau.

Vivim en un món on la família, i també la vida mateixa, es veuen constantment amenaçades i, a vegades, destrossades. Unes condicions de treball sovint poc conciliables amb les responsabilitats familiars, la preocupació pel futur, els ritmes de vida frenètics, l'emigració a la recerca d'una manutenció adequada, conformant-se a vegades amb la simple supervivència, acaben per fer difícil la possibilitat d'assegurar als fills un dels béns més preciosos: la presència dels pares, una presència que els permeti cada cop més compartir el camí amb ells, per a poder-los transmetre aquesta experiència i cúmul de certeses que s'adquireixen amb els anys, i que només es poden comunicar passant junts el temps. Vull dir als pares que no es desanimin. Que exhortin amb l'exemple de la seva vida els fills a posar l'esperança per damunt de tot en Déu, l'únic del qual brolla justícia i pau autèntiques.

Voldria dirigir-me també als responsables de les institucions dedicades a l'educació: que vetllin amb gran sentit de responsabilitat perquè es respecti i valori en qual-sevol circumstància la dignitat de cada persona. Que es preocupin que cada jove pugui descobrir la seva vocació, acompanyant-lo mentre fa fructificar els dons que

---

¹ Discurs als Administradors de la Regió del Laci, de l'Ajuntament i de la província de Roma (14 gener 2011), *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola (23 gener 2011), 3.

el Senyor li ha concedit. Que assegurin a les famílies que els seus fills puguin tenir un camí formatiu que no contrasti amb la seva consciència i principis religiosos.

Que tot l'ambient educatiu sigui un lloc d'obertura a l'altre i al transcendent; lloc de diàleg, de cohesió i d'escolta, en el qual el jove se senti valorat en les pròpies potencialitats i riquesa interior, i aprengui a apreciar els germans. Que ensenyi a assaborir l'alegria que brolla de viure dia a dia la caritat i la compassió pel proïsme, i de participar activament en la construcció d'una societat més humana i fraterna.

Em dirigeixo també als responsables polítics, demanant-los que ajudin concretament les famílies i institucions educatives a exercir el seu dret-deure d'educar. Mai no ha de mancar una ajuda adequada a la maternitat i a la paternitat. Que s'esforcin perquè a ningú no se li negui el dret a la instrucció i perquè les famílies puguin escollir lliurement les estructures educatives que considerin més adequades per al bé dels seus fills. Que treballin per a afavorir el reagrupament de les famílies dividides per la necessitat de trobar mitjans de subsistència. Que ofereixin als joves una imatge neta de la política, com a veritable servei al bé de tots.

No puc deixar de fer una crida, a més, al món dels mitjans de comunicació, perquè facin la seva aportació educativa. En la societat actual, els mitjans de comunicació de massa tenen un paper particular: no sols informen, sinó que també formen l'esperit dels seus destinataris i, per tant, poden fer una aportació notable a l'educació dels joves. És important tenir present que els llaços entre educació i comunicació són molt estrets: en efecte, l'educació es produeix mitjançant la comunicació, que influeix positivament o negativament en la formació de la persona.

També els joves han de tenir el valor de viure sobretot ells mateixos el que demanen als qui són al seu voltant. Els correspon una gran responsabilitat: que tinguin la força d'utilitzar bé i conscientment la llibertat. També ells són responsables de la seva educació i formació en la justícia i la pau.

Educar en la veritat i en la llibertat

3. Sant Agustí es preguntava: «*Quid enim fortius desiderat anima quam veritatem?*» 'Estima alguna cosa l'ànima amb més ardor que la veritat?'² El rostre humà d'una societat depèn molt de la contribució de l'educació a mantenir viva aquesta qüestió indefugible. En efecte, l'educació persegueix la formació integral de la persona, inclosa la dimensió moral i espiritual de l'ésser, amb vista al seu fi últim i al bé de la societat de la qual és membre. Per això, per a educar en la veritat és necessari saber sobretot qui és la persona humana, conèixer-ne la naturalesa. Contemplant la realitat que l'envolta, el salmista reflexiona: «*Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo em dic: «Què és l'home, perquè te'n records? Què és un mortal, perquè el tinguis present?»*» (Sl 8,4-5). Aquesta és la qüestió fonamental que cal plantejar-se: Qui és l'home? L'home és un ésser que té en el seu cor una set d'infinit, una set de veritat —no parcial, sinó capaç d'explicar el sentit de la vida— perquè ha estat creat a imatge i semblança de Déu. Així doncs, reconèixer amb gratitud la vida com un do inestimable porta a descobrir la pròpia dignitat profunda i la inviolabilitat de tota persona. Per

---

² Comentari a l'Evangelí de Sant Joan, 26,5.

això, la primera educació consisteix a aprendre a reconèixer en l'home la imatge del Creador i, per consegüent, a tenir un respecte profund per cada ésser humà i ajudar els altres a portar una vida conforme a aquesta altíssima dignitat. Mai no podem oblidar que «l'autèntic desenvolupament de l'home concerneix de manera unitària la totalitat de la persona en totes les seves dimensions»,³ inclosa la transcendent, i que no es pot sacrificar la persona per a obtenir un bé particular, ja sigui econòmic o social, individual o col·lectiu.

Només en la relació amb Déu comprèn també l'home el significat de la pròpia llibertat. I és comesa de l'educació formar en l'autèntica llibertat, la qual no és l'absència de vincles o el domini del lliure albir, no és l'absolutisme del jo. L'home que creu ser absolut, no dependre de res ni de ningú, que pot fer tot el que li passa pel cap, acaba per contradir la veritat del propi ésser, i perd la llibertat. Contràriament, l'home és un ésser relacional, que viu en relació amb els altres i, sobretot, amb Déu. L'autèntica llibertat mai no es pot aconseguir allunyant-se d'ell.

La llibertat és un valor preciós, però delicat; se la pot entendre i utilitzar malament. «En l'actualitat, un obstacle particularment insidiós per a l'obra educativa és la presència massiva, en la nostra societat i cultura, del relativisme, que, com que no reconeix res com a definitiu, deixa com a última mesura només el propi jo amb els seus capricis; i, sota l'aparença de la llibertat, es transforma per a cadascú en una presó, perquè separa l'un de l'altre, deixant cadascú tancat dins el seu propi "jo". Per consegüent, dins aquest horitzó relativista no és possible una autèntica educació, perquè sense la llum de la veritat, abans o després, tota persona queda condemnada a dubtar de la bondat de la seva vida mateixa i de les relacions que la constitueixen, de la validesa del seu esforç per a construir amb els altres quelcom en comú.»⁴

Per a exercir la pròpia llibertat, l'home ha de superar per tant l'horitzó del relativisme i conèixer la veritat sobre ell mateix i sobre el bé i el mal. En el més íntim de la consciència l'home descobreix una llei que ell no es dona a si mateix, sinó a la qual ha d'obeir i la veu de la qual el crida a estimar, a fer el bé i fugir del mal, a assumir la responsabilitat del bé que ha fet i del mal que ha comès.⁵ Per això, l'exercici de la llibertat està íntimament relacionat amb la llei moral natural, que té un caràcter universal, expressa la dignitat de tota la persona, assenta la base dels seus drets i deures fonamentals i, per tant, en última anàlisi, de la convivència justa i pacífica entre les persones.

L'ús recte de la llibertat és, doncs, central en la promoció de la justícia i la pau, que requereixen el respecte cap a un mateix i cap a l'altre, encara que es distancii de la pròpia forma de ser i de viure. D'aquesta actitud brollen els elements sense els quals la pau i la justícia es queden en paraules sense contingut: la confiança recíproca, la capacitat d'establir un diàleg constructiu, la possibilitat del perdó, que

---

³ Carta encíclica *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 11: AAS 101 (2009), 648; cf. Pau VI, Carta encíclica *Populorum progressio* (26 març 1967), 14: AAS 59 (1967), 264.

⁴ Discurs en la cerimònia d'obertura de l'Assemblea eclesial de la diòcesi de Roma (6 juny 2005): AAS 97 (2005), 816.

⁵ Cf. Concili ecumènic Vaticà II, Constitució pastoral *Gaudium et spes*, 16.

tantes vegades es voldria obtenir però que costa de concedir, la caritat recíproca, la compassió cap als més febles, així com la disponibilitat per al sacrifici.

Educar en la justícia

4. En el nostre món, en el qual el valor de la persona, de la seva dignitat i dels seus drets, més enllà de les declaracions d'intencions, està seriosament amenaçat per la tendència estesa a recórrer exclusivament als criteris d'utilitat, del benefici i del tenir, és important no separar el concepte de justícia de les seves arrels transcendents. La justícia, en efecte, no és una simple convenció humana, ja que el que és just no està determinat originàriament per la llei positiva, sinó per la identitat profunda de l'ésser humà. La visió integral de l'home és el que permet no caure en una concepció contractualista de la justícia i obrir també per a ella l'horitzó de la solidaritat i de l'amor.⁶

No podem ignorar que certs corrents de la cultura moderna, sostinguda per principis econòmics racionalistes i individualistes, han sostret al concepte de justícia les seves arrels transcendents, separant-lo de la caritat i la solidaritat: «La "ciutat de l'home" no es promou només amb relacions de drets i deures sinó, abans i més encara, amb relacions de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió. La caritat manifesta sempre l'amor de Déu també en les relacions humanes, atorgant valor teològic i salvador a tot compromís per la justícia en el món.»⁷

«Feliços els qui tenen fam i set de ser justos, perquè seran saciats» (Mt 5,6). Seran saciats perquè tenen fam i set de relacions rectes amb Déu, amb ells mateixos, amb els seus germans i germanes i amb tota la creació.

Educar en la pau

5. «La pau no és solament absència de guerra i no es limita a assegurar l'equilibri entre forces adverses. No es pot tenir pau a la terra sense la salvaguarda dels béns de les persones, la lliure comunicació entre els éssers humans, el respecte de la dignitat de les persones i dels pobles i la pràctica assídua de la fraternitat.»⁸ La pau és fruit de la justícia i efecte de la caritat. I és per damunt de tot do de Déu. Els cristians creiem que Crist és la nostra pau veritable: en ell, en la seva creu, Déu ha reconciliat amb ell el món i ha destruït les barreres que ens separaven els uns dels altres (cf. Ef 2,14-18); en ell hi ha una única família reconciliada en l'amor.

Però la pau no és només un do que es rep, sinó també una obra que s'ha de construir. Per a ser veritablement constructors de la pau, hem de ser educats en la compassió, la solidaritat, la col·laboració, la fraternitat; hem de ser actius dins les comunitats i atents a despertar les consciències sobre les qüestions nacionals i internacionals, així com sobre la importància de cercar maneres adequades de redistribució de la riquesa, de promoció del creixement, de la cooperació al

⁶ Cf. Discurs al Bundestag (Berlín, 22 setembre 2011): *L'Osservatore Romano*, ed. en llengua espanyola (25 setembre 2011), 6-7.

⁷ Carta encíclica *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 6: AAS 101 (2009), 644-645.

⁸ *Catecisme de l'Església catòlica*, 2304.

desenvolupament i de la resolució dels conflictes. «Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,9).

La pau per a tots neix de la justícia de cadascú i ningú no pot eludir aquest compromís essencial de promoure la justícia, d'acord amb les pròpies competències i responsabilitats. Invito de manera particular els joves, que mantenen sempre viva la tensió envers els ideals, a tenir la paciència i constància de cercar la justícia i la pau, de conrear el gust pel que és just i veritable, encara que això pugui comportar sacrifici i anar a contracorrent.

Aixecar els ulls a Déu

6. Davant el difícil desafiament que suposa recórrer la via de la justícia i de la pau, podem sentir-nos temptats de preguntar-nos com el salmista: «Alço els ulls a les muntanyes: d'on em vindrà l'ajuda?» (Sal 121,1).

Vull dir amb força a tots, i particularment als joves: «No són les ideologies allò que salva el món, sinó només dirigir la mirada al Déu vivent, que és el nostre creador, el garant de la nostra llibertat, el garant del que és realment bo i autèntic [...], mirar Déu, que és la mesura del que és just i, al mateix temps, és l'amor etern. I què pot salvar-nos sinó l'amor?»⁹ L'amor es complau en la veritat, és la força que ens fa capaços de comprometre'ns amb la veritat, la justícia, la pau, perquè tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta (cf. 1Co 13,1-13).

Estimats joves, vosaltres sou un do preciós per a la societat. No us deixeu vèncer pel desànim davant les dificultats i no us lliureu a les falses solucions, que ben sovint es presenten com el camí més fàcil per a superar els problemes. No tingueu por de comprometre-us, de fer front a l'esforç i al sacrifici, d'elegir els camins que requereixen fidelitat i constància, humilitat i dedicació. Viviu amb confiança la vostra joventut i aquests desitjos profunds de felicitat, de veritat, de bellesa i d'amor veritable que experimenteu. Viviu amb intensitat aquesta etapa de la vostra vida tan rica i plena d'entusiasme.

Sigueu conscients que vosaltres sou un exemple i estímul per als adults, i ho sereu com més us esforceu per a superar les injustícies i la corrupció, com més desitgeu un futur millor i us comprometeu a construir-lo. Sigueu conscients de les vostres capacitats i mai no us tanqueu en vosaltres mateixos, sinó sapigueu treballar per un futur més lluminós per a tots. Mai no esteu sols. L'Església confia en vosaltres, us segueix, us anima i vol oferir-vos el que té de més valor: la possibilitat d'aixecar els ulls cap a Déu, de trobar Jesucrist, aquell qui és la justícia i la pau.

A tots vosaltres, homes i dones preocupats per la causa de la pau: la pau no és un bé ja aconseguit, sinó una meta a la qual tots hem d'aspirar. Mirem amb més esperança el futur, animem-nos mútuament en el nostre camí, treballem per a donar al nostre món un rostre més humà i fraternal i sentim-nos units en la responsabilitat respecte a les joves generacions d'avui i de demà, particularment per a educar-les a ser pacífiques i artífexs de pau. Conscient de tot això, us transmeto

---

⁹ Vetlla de pregària amb els joves (Colònia, 20 agost 2005): AAS 97 (2005), 885-886.

aquestes reflexions i us dirigeixo una crida: unim les nostres forces espirituals, morals i materials per a «educar els joves en la justícia i la pau».

Benedictus pp XVI

Vaticà, 8 de desembre de 2011

MISSATGE

en ocasió de la XX Jornada Mundial del Malalt. 11 de febrer de 2012

«Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat» (Lc 17,19)

Benvolguts germans i germanes,

En ocasió de la Jornada Mundial del Malalt, que celebrarem el proper dia 11 de febrer de 2012, memòria de la benaurada Mare de Déu de Lourdes, vull renovar la meua proximitat espiritual a tots els malalts que estan hospitalitzats o que són atesos per les seves famílies, i expresso a cadascun la sol·licitud i l'afecte de tota l'Església. En l'acolliment generós i afectuós de cada vida humana, sobretot de la feble i malalta, el cristià expressa un aspecte important del seu testimoniatge evangèlic seguint l'exemple de Crist, que s'ha inclinat davant els sofriments materials i espirituals de l'home per a guarir-los.

1. Aquest any, que constitueix la preparació més immediata per a la solemne Jornada Mundial del Malalt, que se celebrarà a Alemanya l'11 de febrer de 2013, i que se centrarà en l'emblemàtica figura evangèlica del samarità (cf. Lc 10,29-37), voldria posar l'èmfasi en els «sagraments de guarició», és a dir, en el sagrament de la penitència i de la reconciliació, i en el de la unció dels malalts, que culminen de manera natural en la comunió eucarística.

L'encontre de Jesús amb els deu leprosos, descrit a l'Evangeli de sant Lluc (cf. Lc 17,11-19), i en particular les paraules que el Senyor adreça a un d'ells: «Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat» (v. 19), ajuden a prendre consciència de la importància de la fe per als qui, aclaparats pel patiment i la malaltia, s'acosten al Senyor. En l'encontre amb ell, poden experimentar realment que qui creu no està mai sol! En efecte, Déu, per mitjà del seu Fill, no ens abandona en les nostres angoixes i patiments, és al nostre costat, ens ajuda a portar-los i vol guarir el nostre cor allí on és més profund (cf. Mc 2,1-12).

La fe d'aquell leproós que, a diferència dels altres, en veure's curat, torna de seguida a Jesús ple de sorpresa i d'alegria per a manifestar-li el seu reconeixement, deixa entreveure que la salut recuperada és signe de quelcom més preciós que la simple curació física, és signe de la salvació que Déu ens dóna a través de Crist, i que s'expressa amb les paraules de Jesús: la teva fe t'ha salvat. Qui invoca el Senyor en el seu patiment i malaltia, està segur que el seu amor no l'abandona mai, i que l'amor de l'Església, que continua en el temps l'obra de salvació, mai no li mancarà. La curació física, expressió de la salvació més profunda, revela així la importància que l'home, en la seva integritat d'ànima i de cos, té per al Senyor. Cada sagrament, en definitiva, expressa i actua la proximitat de Déu mateix, el qual, de manera absolutament gratuïta, ens toca per mitjà de realitats materials que ell posa al seu servei i converteix en instruments de l'encontre entre nosal-

tres i ell mateix (cf. Homilia, Missa Crismal, 1 d'abril de 2010). «La unitat entre creació i redempció es fa visible. Els sagraments són expressió de la corporeïtat de la nostra fe, que abraça cos i ànima, l'home sencer» (Homilia, Missa Crismal, 21 d'abril de 2011).

La tasca principal de l'Església és, certament, l'anunci del regne de Déu, «però precisament aquest mateix anunci ha de ser un procés de guarició: “per curar els cors abatuts” (Is 61,1)» (*ibid.*), d'acord amb la missió que Jesús va confiar als seus deixebles (cf. Lc 9,1-2; Mt 10,1.5-14; Mc 6,7-13). El binomi entre salut física i renovació de l'ànima lacerada ens ajuda, doncs, a comprendre millor els «sagraments de curació».

2. El sagrament de la penitència ha estat, sovint, el centre de reflexió dels pastors de l'Església, per la gran importància que tenen en el camí de la vida cristiana, ja que «tota l'eficàcia de la penitència consisteix a restablir-nos en la gràcia de Déu i a unir-nos a ell en una suprema amistat» (Catecisme de l'Església catòlica, 1468). L'Església, continuant l'anunci de perdó i reconciliació proclamat per Jesús, invita de manera constant tota la humanitat a convertir-se i a creure en l'evangeli. Així ho diu l'apòstol Pau: «Som ambaixadors de Crist, i Déu mateix us exhorta a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu!» (2Co 5,20). Jesús, amb la seva vida anuncia i fa present la misericòrdia del Pare. Ell no ha vingut per condemnar, sinó per perdonar i salvar, per donar esperança fins i tot en la foscor més profunda del sofriment i del pecat, per donar la vida eterna; així, en el sagrament de la penitència, en la «medicina de la confessió», l'experiència del pecat no degenera en desesperació, sinó que troba l'amor que perdona i transforma (cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Reconciliatio et poenitentia*, 31).

Déu, «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), com el pare de la paràbola evangèlica (cf. Lc 15,11-32), no tanca el cor a cap dels seus fills, sinó que els espera, els cerca, els va a trobar allí on el rebuig de la comunió els ha tancat en l'aïllament i en la divisió, els crida a reunir-se entorn de la seva taula, en l'alegria de la festa del perdó i la reconciliació. El moment del sofriment, en el qual podria sorgir la temptació d'abandonar-se al descoratjament i a la desesperació, pot transformar-se en temps de gràcia per a aturar-se a pensar i, com el fill pròdig de la paràbola, reflexionar sobre la pròpia vida, reconeixent els errors i fallades, sentir la nostàlgia de l'abraçada del Pare i recórrer el camí de tornada a casa. Ell, amb el seu gran amor, vetlla sempre i en qualsevol circumstància la nostra existència i ens espera per oferir, a cada fill que torna a ell, el do de la reconciliació plena i de l'alegria.

3. De la lectura de l'evangeli emergeix, clarament, que Jesús ha mostrat una predilecció particular pels malalts. Ell no sols ha enviat els seus deixebles a curar les ferides (cf. Mt 10,8; Lc 9,2.10,9), sinó que també ha instituït per a ells un sagrament específic: la unció dels malalts. La carta de Jaume testimonia la presència d'aquest gest sacramental ja en la primera comunitat cristiana (cf. 5,14-16): amb la unció dels malalts, acompanyada amb la pregària dels preveres, tota l'Església encomana els malalts al Senyor sofrent i glorificat, perquè els alleugi les penes i els salvi; encara més, els exhorta a unir-se espiritualment a la passió i mort de Crist, per a contribuir, d'aquesta manera, al bé del poble de Déu.

Aquest sagrament ens porta a contemplar el doble misteri de la muntanya de les Oliveres, on Jesús dramàticament troba, acceptant-la, la via que li indicava el Pare, la de la passió, la de l'acte suprem d'amor. En aquesta hora de prova, ell és el mitjançer «portant en ell mateix, assumint en ell mateix el sofriment de la passió del món, transformant-lo en crit adreçat a Déu, portant-lo davant els ulls de Déu i posant-lo a les seves mans, portant-lo així realment al moment de la redempció» (*Lectio divina*, Trobada amb el clergat de Roma, 18 de febrer de 2010). Però «l'Hort de les Oliveres és també el lloc des d'on va ascendir al Pare, i és per tant el lloc de la Redempció [...]. Aquest doble misteri de la muntanya de les Oliveres està sempre "actiu" també en l'oli sacramental de l'Església [...], signe de la bondat de Déu que arriba a nosaltres» (Homilia, Missa Crismal, 1 d'abril de 2010). En la unció dels malalts, la matèria sacramental de l'oli se'ns ofereix «com a medicina de Déu [...] que ara ens dona la certesa de la seva bondat, que ens ha d'enfortir i consolar, però que, al mateix temps, i més enllà de la malaltia, remet a la curació definitiva, a la resurrecció (cf. Jm 5,14)» (*ibid.*).

Aquest sagrament mereix avui una consideració més gran, tant en la reflexió teològica com en l'acció pastoral amb els malalts. Valorant els continguts de la pregària litúrgica, que s'adaptin a les diverses situacions humanes unides a la malaltia, i no sols quan s'ha arribat al final de la vida (cf. Catecisme de l'Església catòlica, 1514), la unció dels malalts no ha de ser considerada com «un sagrament menor» en relació amb els altres. L'atenció i la cura pastoral envers els malalts, per una part és senyal de la tendresa de Déu amb els qui pateixen, i per l'altra beneficia també espiritualment els sacerdots i tota la comunitat cristiana, sabent que tot allò que es fa al més petit, es fa a Jesús mateix (cf. Mt 25,40).

4. En relació amb els «sagraments de guarició», sant Agustí afirma: «Déu cura totes les teves malalties. No temis, doncs: totes les teves malalties seran curades [...]. Tu només has de deixar que ell et curi i no rebutjar les seves mans» (Exposició sobre el salm 102,5; PL 36, 1319-1320). Es tracta de mitjans preciosos de la gràcia de Déu, que ajuden el malalt a conformar-se, cada cop amb més plenitud, amb el misteri de la mort i resurrecció de Crist. Al costat d'aquests dos sagraments, voldria també subratllar la importància de l'eucaristia. Quan es rep en el moment de la malaltia contribueix de manera singular a realitzar aquesta transformació, associant qui es nodreix amb el cos i la sang de Jesús a l'ofertament que ell ha fet de si mateix al Pare per a la salvació de tots. Tota la comunitat eclesial, i la comunitat parroquial en particular, han d'assegurar que els qui, per motius de salut o d'edat, no poden desplaçar-se als llocs de culte puguin acostar-se ben sovint a la comunió sacramental. D'aquesta manera, a aquests germans i germanes se'ls ofereix la possibilitat de reforçar la relació amb Crist crucificat i ressuscitat, participant, amb la seva vida oferta per amor a Crist, en la missió mateixa de l'Església. En aquesta perspectiva, és important que els sacerdots que presten la seva delicada missió als hospitals, a les clíniques i a les cases dels malalts se sentin veritables «"ministres dels malalts", signes i instruments de la compassió de Crist, que ha d'arribar a qualsevol home que estigui marcat pel sofriment» (Missatge per a la XVIII Jornada Mundial del Malalt, 22 de novembre de 2009).

La conformació amb el misteri pasqual de Crist, realitzada també mitjançant la

pràctica de la comunió espiritual, assumeix un significat molt particular quan l'eucaristia s'administra i es rep com a viàtic. En aquest moment de l'existència, ressonen de manera encara més incisiva les paraules del Senyor: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia» (Jn 6,54). En efecte, l'eucaristia, sobretot com a viàtic, és —tal com ho va definir sant Ignasi d'Antioquia— «fàrmac d'immortalitat, antídod contra la mort» (Carta als cristians d'Efes, 20: PG 5, 661), sagrament del pas de la mort a la vida, d'aquest món al Pare, que espera a tots a la Jerusalem celestial.

5. El tema d'aquest Missatge per a la XX Jornada Mundial del Malalt, «Aixeca't i vés-te'n: la teua fe t'ha salvat», fa referència també al proper Any de la fe, que començarà l'11 d'octubre de 2012, ocasió propícia i preciosa per a redescobrir la força i la bellesa de la fe, per a aprofundir-ne els continguts i per a testimoniar-la en la vida de cada dia (cf. Carta apostòlica *Porta fidei*, 11 d'octubre de 2011). Vull animar els malalts i els qui pateixen a trobar sempre en la fe una àncora segura, alimentada per l'escolta de la paraula de Déu, la pregària personal i els sagraments, alhora que invito els pastors a facilitar-ne als malalts la celebració. Que els sacerdots, seguint l'exemple del Bon Pastor i com a guies del ramat que els ha estat confiat, es mostrin plens d'alegria, atents amb els més febles, els senzills, els pecadors, manifestant la misericòrdia infinita de Déu amb les paraules confortadores de l'esperança (cf. Sant Agustí, Carta 95, 1: PL 33, 351-352).

A tots els qui treballen en el món de la salut, així com també a les famílies que en els seus membres mateixos veuen el rostre sofrent del Senyor Jesús, renovo el meu agraïment i el de l'Església, perquè, amb la seva competència professional i tantes vegades silenciosa, sense parlar de Crist, el manifesten (cf. Homilia, Missa Crismal, 21 d'abril de 2011).

A Maria, mare de misericòrdia i salut dels malalts, adrecem la nostra mirada confiada i la nostra pregària; que la seva compassió maternal, viscuda al costat del Fill que agonitza a la creu, acompanyi i sostingui la fe i l'esperança de cada persona malalta i que pateix en el camí de curació de les ferides del cos i de l'esperit.

Us asseguro el meu record en la pregària, mentre imparteixo a tots i cadascun una benedicció apostòlica especial.

Benedictus pp XVI

Vaticà, 20 de novembre de 2011,
Solemnitat del nostre Senyor Jesucrist, Rei de l'Univers

MISSATGE

per a la XLVI Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Diumenge, 20 de maig de 2012

«SILENCI I PARAULA: CAMÍ D'EVANGELITZACIÓ»

Benvolguts germans i germanes,

En acostar-se la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials de 2012, vull compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre un aspecte del procés humà de la

comunicació que, essent molt important, a vegades s'oblida i avui és particularment necessari recordar. Es tracta de la relació entre el silenci i la paraula: dos moments de la comunicació que han d'equilibrar-se, alternar-se i integrar-se per a obtenir un diàleg autèntic i una proximitat profunda entre les persones. Quan paraula i silenci s'exclouen mútuament, la comunicació es deteriora, ja sigui perquè provoca un cert atordiment o perquè, contràriament, crea un clima de fredor; però quan s'integren recíprocament, la comunicació adquireix valor i significat.

El silenci és part integrant de la comunicació i sense ell no hi ha paraules amb densitat de contingut. En el silenci escoltem i ens coneixem millor a nosaltres mateixos; neix i s'aprofundeix el pensament, comprenem amb més claredat el que volem dir o el que esperem de l'altre; elegim com expressar-nos. Callant es permet parlar a la persona que tenim al davant, expressar-se a ella mateixa; i a nosaltres no romandre aferrats només a les nostres paraules o idees, sense una ponderació oportuna. S'obre així un espai d'escolta recíproca i es fa possible una relació humana més plena. En el silenci, per exemple, s'acullen els moments més autèntics de la comunicació entre els qui s'estimen: la gestualitat, l'expressió del rostre, el cos, com a signes que manifesten la persona. En el silenci parlen l'alegria, les preocupacions, el patiment, que precisament en ell troben una forma d'expressió particularment intensa. Del silenci, per tant, brota una comunicació més exigent encara, que evoca la sensibilitat i la capacitat d'escolta que sovint desvetlla la mesura i la naturalesa de les relacions. Allí on els missatges i la informació són abundants, el silenci es fa essencial per a discernir el que és important del que és inútil i superficial. Una reflexió profunda ens ajuda a descobrir la relació existent entre situacions que a primera vista semblen desconnectades entre elles, a valorar i analitzar els missatges; això fa que es puguin compartir opinions sospesades i pertinents, originant un autèntic coneixement compartit. Per això, cal crear un ambient propici, gairebé una mena d'«ecosistema» que sàpiga equilibrar silenci, paraula, imatges i sons.

Gran part de la dinàmica actual de la comunicació està orientada per preguntes a la recerca de respostes. Els motors de cerca i les xarxes socials són el punt de partença en la comunicació per a moltes persones que cerquen consells, suggeriments, informacions i respostes. En els nostres dies, la xarxa s'està transformant cada cop més en el lloc de les preguntes i de les respostes; més encara, sovint l'home contemporani és bombardejat per respostes a interrogants que mai no s'ha plantejat, i a necessitats que no sent. El silenci és preciós per a afavorir el discerniment necessari entre els nombrosos estímuls i respostes que rebem, per a reconèixer i identificar les preguntes veritablement importants. Això no obstant, en el món complex i variat de la comunicació emergeix la preocupació de molts relativa a les preguntes últimes de l'existència humana: qui sóc jo?, què puc saber?, què he de fer?, què puc esperar? És important acollir les persones que es formulen aquestes preguntes, obrint la possibilitat d'un diàleg profund, fet de paraules, d'intercanvi, però també d'una invitació a la reflexió i al silenci que, a vegades, pot ser més eloqüent que una resposta precipitada i que permet a qui s'interroga entrar en el més recòndit d'ell mateix i obrir-se al camí de resposta que Déu ha escrit en el cor humà.

En realitat, aquest flux incessant de preguntes manifesta la inquietud de l'ésser humà sempre a la recerca de veritats, petites o grans, que donen sentit i esperança a l'existència. L'home no pot quedar satisfet amb un intercanvi senzill i tolerant d'opinions escèptiques i d'experiències de vida: tots cerquem la veritat i compartim aquest anhel profund, sobretot en el nostre temps en què «quan s'intercanvien informacions, les persones es comparteixen a elles mateixes, la seva visió del món, les seves esperances, els seus ideals» (Missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials de 2011).

Cal considerar amb interès els diversos llocs, aplicacions i xarxes socials que poden ajudar l'home d'avui a viure moments de reflexió i d'interrogació autèntica, però també a trobar espais de silenci, ocasions de pregària, de meditació i de compartir la paraula de Déu. En l'essencialitat de missatges breus, sovint no més extensos que un verset bíblic, es poden formular pensaments profunds si ningú no descuida el conreu de la pròpia interioritat. No sorprèn que en les diferents tradicions religioses, la soledat i el silenci siguin espais privilegiats per ajudar les persones a retrobar-se amb elles mateixes i amb la Veritat que dóna sentit a totes les coses. El Déu de la revelació bíblica parla també sense paraules: «Com ho posa de manifest la creu de Crist, Déu parla per mitjà del seu silenci. El silenci de Déu, l'experiència de la llunyania de l'Omnipotent i Pare, és una etapa decisiva en el camí terrenal del Fill de Déu, Paraula encarnada [...]. El silenci de Déu prolonga les seves paraules precedents. En aquests moments de foscor, parla en el misteri del seu silenci» (Exhort. ap. *Verbum Domini*, 21). En el silenci de la creu parla l'eloqüència de l'amor de Déu viscut fins al do suprem. Després de la mort de Crist, la terra resta en silenci i Dissabte Sant, quan «el Rei dorm» i «Déu s'ha adormit en la carn i ha ressuscitat els qui dormien feia segles» (cf. Ofici de Lectures del Dissabte Sant), ressona la veu de Déu plena d'amor per la humanitat.

Si Déu parla a l'home també en el silenci, l'home igualment descobreix en el silenci la possibilitat de parlar amb Déu i de Déu. «Ens cal el silenci que es transforma en contemplació, que ens fa entrar en el silenci de Déu i així ens permet arribar al punt on neix la Paraula, la Paraula redemptora» (Homilia durant la missa amb els membres de la Comissió Teològica Internacional, 6 d'octubre de 2006). En parlar de la grandesa de Déu, el nostre llenguatge resulta sempre inadequat i així s'obre l'espai per a la contemplació silenciosa. D'aquesta contemplació neix amb tota la seva força interior la urgència de la missió, la necessitat imperiosa d'anunciar «allò que hem vist i sentit», perquè tots estiguem en comunió amb Déu (cf. IJn 1,3). La contemplació silenciosa ens submergeix dins la font de l'Amor, que ens condueix cap al nostre proïsmo, per sentir el seu dolor i oferir la llum de Crist, el seu Missatge de vida, el seu do d'amor total que salva.

En la contemplació silenciosa, tanmateix, emergeix, encara més forta, aquella Paraula eterna per mitjà de la qual es va fer el món, i es percep aquell disseny de salvació que Déu realitza a través de paraules i gestos en tota la història de la humanitat. Com ho recorda el concili Vaticà II, la Revelació divina es du a terme per mitjà «d'accions i de paraules, íntimament vinculades les unes a les altres de manera que les actuacions realitzades per Déu en la història de la salvació manifesten i confirmen la doctrina i les realitats significades per les paraules, i les

paraules proclamen les obres i aclareixen el sentit misteriós que contenen» (*Dei Verbum*, 2). I aquest pla de salvació culmina en la persona de Jesús de Natzaret, mitjancer i plenitud de tota la Revelació. Ell ens va fer conèixer el Rostre veritable de Déu Pare i amb la seva creu i resurrecció ens va fer passar de l'esclavatge del pecat i de la mort a la llibertat dels fills de Déu. La pregunta fonamental sobre el sentit de l'home troba en el misteri de Crist la resposta capaç de donar pau a la inquietud del cor humà. És d'aquest Misteri, d'on neix la missió de l'Església, i és aquest Misteri el que impulsa els cristians a ser missatgers d'esperança i de salvació, testimonis d'aquell amor que promou la dignitat de l'home i que construeix la justícia i la pau.

Paraula i silenci. Aprendre a comunicar vol dir aprendre a escoltar, a contemplar, a més de parlar, i això és especialment important per als agents de l'evangelització: silenci i paraula són elements essencials i integrants de l'acció comunicativa de l'Església, per a un anunci renovat de Crist en el món contemporani. A Maria, el silenci de la qual «escolta i fa florir la Paraula» (Pregària per a l'àgora dels joves italians a Loreto, 1-2 de setembre 2007), confio tota l'obra d'evangelització que l'Església realitza a través dels mitjans de comunicació social.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 24 de gener 2012, festa de Sant Francesc de Sales

Congregació per al clergat

CARTA CIRCULAR

als rectors de santuaris

Prot. n. 2011 0546

Reverends rectors,

Vull adreçar-vos, a cadascun de vosaltres, la meva salutació cordial, que estenc de bon grat a tots aquells que col·laboren amb vosaltres en l'atenció pastoral dels santuaris, i expressar-vos també la meva gratitud sincera per l'entrega diligent amb què us ocupeu diàriament de les necessitats pastorals dels pelegrins que, d'arreu del món, acudeixen cada cop en nombre més alt als llocs de culte que us han estat encomanats.

Mitjançant aquesta carta, em faig per damunt de tot intèrpret dels sentiments del sant pare Benet XVI, el qual considera de gran importància la presència dels santuaris, preciosos en la vida de l'Església, ja que, com a meta de pelegrinatge, són sobretot llocs amb una «gran capacitat de convocatòria, que reuneixen un nombre creixent de pelegrins i turistes religiosos, alguns dels quals es troben en situacions humanes i espirituals complicades, amb una certa llunyania respecte a la vivència de la fe i una pertinença eclesial feble».¹ Afirmava el beat papa Joan Pau II: «Sempre i arreu els santuaris cristians han estat o han volgut ser signes de

---

¹ Benet XVI. Carta en ocasió del II Congrés Mundial de Pastoral dels Pelegrinatges i Santuaris, Santiago de Compostel·la, 27-IX-2010.

Déu, de la seva irrupció en la història humana.»² Els santuaris, per tant, són «un signe de Crist que viu entre nosaltres, i els cristians han reconegut en aquest signe la iniciativa de l'amor del Déu viu en favor dels homes».³

La Congregació per al clergat, conscient del valor peculiar que revesteixen els santuaris en l'experiència de fe de tots els cristians, i competent en la matèria,⁴ vol sotmetre a la vostra atenció algunes consideracions que volen donar un impuls renovat i més eficaç a les activitats ordinàries de la pastoral que es duen a terme als santuaris. En efecte, en un clima de secularisme generalitzat, el santuari continua representant, encara avui, un lloc privilegiat en el qual l'home, pelegrí en aquesta terra, fa experiència de la presència amorosa i salvadora de Déu. Allí troba un espai fecund, lluny dels afanys quotidians, on es pot recollir i recuperar vigor espiritual per a reprendre el camí de fe amb més ardor i cercar, trobar i estimar Crist en la vida ordinària, en el món.

Quin és el cor de les activitats pastorals en un santuari? La normativa canònica, a propòsit d'aquests llocs de culte, amb saviesa teològica profunda i experiència eclesial, preveu que en aquests «s'ha de proporcionar abundantment als fidels els mitjans de Salvació, predicant amb diligència la paraula de Déu i fomentant amb cura la vida litúrgica principalment mitjançant la celebració de l'eucaristia i de la penitència, i practicant també altres formes aprovades de pietat popular».⁵ La norma canònica, per tant, traçant una síntesi preciosa de la pastoral específica dels santuaris, ofereix una ocasió interessant per a reflexionar breument sobre alguns elements fonamentals que caracteritzen la funció que l'Església us ha encomanat.

1. Anunci de la Paraula, pregària i pietat popular

El santuari és el lloc en què ressona amb força singular la paraula de Déu. El sant pare Benet XVI, en l'exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, de publicació recent, confirma que l'Església «es fonamenta sobre la paraula de Déu, en neix i hi viu».⁶ És la «casa»⁷ en la qual la Paraula divina és acollida, meditada, anunciada i celebrada.⁸ Tot allò que el Pontífex diu de l'Església pot afirmar-se anàlogament del santuari.

L'anunci de la Paraula assumeix un paper essencial en la vida pastoral del santuari. Els ministres sagrats, per tant, tenen la comesa de preparar aquest anunci, en la pregària i en la meditació, filtrant el contingut de l'anunci amb l'ajuda de la teologia espiritual, seguint el Magisteri i els sants. La Sagrada Escriptura i la litúrgia⁹ seran les fonts principals de la seva predicació, a les quals s'uneixen el preciós Catecisme de l'Església catòlica i el seu Compendi. El ministeri de la Paraula, exercit de

² Joan Pau II. Discurs als rectors de santuaris, 22-I-1981.

³ Consell pontifici per a la pastoral dels emigrants i itinerants. *El santuari. Memòria, presència i profecia del Déu viu*, 8-V-1999, n. 5.

⁴ Cf. Joan Pau II, Constitució apostòlica *Pastor bonus*, 28-VI-1988, art. 97, 1r.

⁵ Codi de Dret Canònic, c. 1234 §1.

⁶ Benet XVI. Exh. Ap. Postsin. *Verbum Domini*, 30-IX-2010, n. 3.

⁷ Cf. *ibidem*, n. 52.

⁸ Cf. *ibidem*, n. 121.

⁹ Cf. Concili Vaticà II, Const. *Sacrosanctum Concilium*, 4-XII-1963, n. 35.

maneres diferents i conformes al dipòsit revelat, serà més eficaç i incisiu si neix del cor, en la pregària, i s'expressarà mitjançant llenguatges accessibles i bonics, que sàpiguen mostrar correctament l'actualitat perenne del Verb etern.

La resposta humana a un anunci fecund de la paraula de Déu és la pregària. «Els santuaris són, per als pelegrins a la recerca de fonts vives, llocs excepcionals per a viure “amb l'Església” les formes de la pregària cristiana.»¹⁰

La vida de pregària es desenvolupa de diferents maneres, entre les quals trobem diverses formes de pietat popular que sempre han de deixar “un espai adequat a la proclamació i a l'escolta de la paraula de Déu; en efecte, “en les paraules de la Bíblia, la pietat popular trobarà una font inesgotable d'inspiració, models insuperables de pregària i propostes fecundes de temes diversos”.¹¹

El Directori sobre la pietat popular i la litúrgia dedica un capítol als santuaris i als pelegrinatges, en què desitja «una relació correcta entre accions litúrgiques i exercicis de pietat».¹² La pietat popular té gran rellevància per a la fe, la cultura i la identitat cristiana de nombrosos pobles. És expressió de la fe d'un poble, «veritable tresor del poble de Déu»,¹³ en l'Església i per a l'Església: per a comprendre-ho, només cal imaginar la pobresa que significaria per a la història de l'espiritualitat cristiana d'Occident l'absència del rosari o del via crucis, com l'absència de processons. Són només dos exemples, però suficientment evidents per a revelar el seu caràcter imprescindible.

En exercir el vostre ministeri en un santuari, sovint teniu l'ocasió d'observar els gestos de pietat, tan peculiars com expressius, amb què els pelegrins acostumen a expressar visiblement la fe que els anima. Les formes de devoció múltiples i variades, que ben sovint deriven de tantes altres sensibilitats i tradicions culturals, testimonien la intensitat fervent d'una vida espiritual alimentada per una pregària constant i pel desig íntim d'adherir-se cada cop més estretament a Crist.

L'Església, conscient de la incidència significativa d'aquestes expressions religioses en la vida espiritual dels fidels, sempre n'ha reconegut el valor i n'ha respectat les expressions genuïnes. Encara més, fins i tot mitjançant els ensenyaments dels romans pontífexs i dels concilis, les ha recomanat i afavorit. Però, al mateix temps, on ha trobat actituds o mentalitats que no es podien atribuir al sentit religiós, ha sentit la necessitat d'intervenir, purificant aquests actes d'elements desorientadors o oferint meditacions, cursos, lliçons, etc. Efectivament, només si està arrelada a una tradició catòlica originària, la pietat popular pot ser *locus fidei*, instrument fecund d'evangelització, en el qual també els elements de la cultura ambiental indígena podran trobar sinèrgicament acolliment i dignitat.

Com a responsables de la pastoral als santuaris, doncs, és tasca vostra instruir els pelegrins sobre el caràcter absolutament preeminent que ha d'assumir la celebració litúrgica en la vida de tot creient. Cal no obstaculitzar o rebutjar en absolut la pràctica personal de formes de pietat popular, encara més, cal afavorir-la, però

¹⁰ *Catecisme de l'Església catòlica*, 11-X-1992, n. 2691.

¹¹ Benet XVI, *Verbum Domini*, n. 65.

¹² Congregació per al culte diví i la disciplina dels sagraments, 9-IV-2002, n. 261.

¹³ *Ibidem*, n. 9.

no pot substituir la participació en el culte litúrgic. Aquestes expressions, de fet, més que contraposar-se a la centralitat de la litúrgia, han d'acompanyar-la i estar-hi sempre orientades, ja que és en la celebració litúrgica dels Misteris sagrats on s'expressa la pregària comuna de tota l'Església.

2. Misericòrdia de Déu en el sagrament de la penitència

La memòria de l'amor de Déu, que es fa present de manera eminent al santuari, porta a demanar perdó pels pecats i al desig d'implorar el do de la fidelitat al dipòsit de la fe. El santuari és també el lloc on actua la misericòrdia permanent de Déu. És un lloc acollidor en el qual l'home pot tenir un encontre real amb Crist, i experimentar la Veritat del seu ensenyament i del seu perdó, per acostar-se a l'eucaristia dignament i, per tant, de manera profitosa. Cal, amb aquesta finalitat, afavorir i on sigui possible intensificar la presència constant de sacerdots que, amb ànim humil i acollidor, es dediquin generosament a l'escolta de les confessions sacramentals. Que en administrar el sagrament del perdó i la reconciliació, els confessors, que actuen com «el signe i l'instrument de l'amor misericordiós de Déu amb el pecador»,¹⁴ ajudin els penitents a experimentar la tendresa de Déu, a percebre la bellesa i la grandesa de la seva bondat i a redescobrir en els seus cors el desig íntim de la santedat, vocació universal i meta última per a tot creient.¹⁵

Que els confessors, il·luminant la consciència dels penitents, posin tanmateix de relleu el vincle estret que uneix la confessió sacramental a una existència nova, orientada cap a una conversió decidida. Per consegüent, que exhortin els fidels a acostar-se amb freqüència regular i devoció fervent a aquest sagrament, a fi que, sostinguts per la gràcia que en ell se'ls dóna, puguin alimentar constantment el seu compromís d'adhesió fidel a Crist, avançant en la perfecció evangèlica.

Que els ministres de la penitència estiguin a disposició dels fidels i estiguin accessibles, conreant una actitud comprensiva, acollidora i encoratjadora.¹⁶ Per a respectar la llibertat de cada fidel i també per a afavorir la pròpia plena sinceritat al fòrum sacramental, és oportú que hi hagi a disposició, en llocs adequats (per exemple, si és possible, la capella de la reconciliació) confessionaris amb una reixeta fixa. Com ensenya el beat papa Joan Pau II a la carta apostòlica *Misericordia Dei*: «Les normes sobre la seu per a la confessió les donen les conferències episcopals respectives, les quals han de garantir que estigui situada en lloc patent i estigui proveïda de reixetes, de manera que puguin utilitzar-les els fidels i els confessors que ho desitgin.»¹⁷

Així mateix, que els ministres facin l'esforç d'ajudar a comprendre els fruits espirituals que deriven de la remissió dels pecats. En efecte, el sagrament de la penitència «produeix una “resurrecció espiritual” vertadera, una restitució de la dignitat i dels

¹⁴ *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1465.

¹⁵ Cf. Congregació per al clergat, *El sacerdot, ministre de la misericòrdia divina*, 9-III-2011, n. 22.

¹⁶ Cf. *ibidem*, n. 51-57.

¹⁷ Joan Pau II. Carta ap. *Misericordia Dei*, 7-IV-2002, n. 9, b; cf. també: Codi de Dret Canònic, c. 964, §2; Consell pontifici per a la interpretació dels textos legislatius, *Responsa ad propositum dubium: de loco excipiendi sacramentales confessiones*, 7-VII-1998: AAS 90 [1998] 711; Congregació per al Clergat, *El sacerdot, ministre de la misericòrdia divina*, n. 41.

béns de la vida dels fills de Déu, el més preciós dels quals és l'amistat de Déu».¹⁸

Considerant el fet que els santuaris són llocs de vertadera conversió, seria oportú que es fomenti la formació dels confessors per a la sol·licitud pastoral de qui no ha respectat la vida humana des de la seva concepció fins a la seva fi natural. A més, en dispensar la misericòrdia divina, que els sacerdots exerceixin degudament aquest ministeri peculiar adherint-se amb fidelitat als ensenyaments genuïns de l'Església. Que estiguin ben formats en la doctrina i tinguin cura de posar-se al dia periòdicament en particular sobre qüestions relatives a l'àmbit moral i bioètic.¹⁹ Que respectin també en el camp matrimonial tot allò que ensenya autoritzadament el Magisteri eclesial. Per tant, que evitin manifestar en seu sacramental doctrines privades, opinions personals o valoracions arbitràries que no siguin conformes al que l'Església creu i ensenya. Per a la seva formació permanent serà útil encoratjar-los a participar en cursos especialitzats, com per exemple ho podrien ser els que organitzen la Penitenciaria Apostòlica i algunes universitats pontifícies.²⁰

3. L'eucaristia, font i cimal de la vida cristiana

La paraula de Déu i la celebració de la penitència estan íntimament unides a la santa eucaristia, misteri central que «conté tot el bé espiritual de l'Església, és a dir, Crist mateix, la nostra Pasqua».²¹ La celebració eucarística constitueix el cor de la vida sacramental del santuari. En ella el Senyor se'ns lliura. Per tant, que s'ajudi els pelegrins que visiten els santuaris a ser conscients que, si acullen confiadament Crist eucarístic en l'íntim de la seva ànima, ell els ofereix la possibilitat d'una transformació real de l'existència.

Que la dignitat de la celebració eucarística es posi de relleu oportunament mitjançant el cant gregorià, polifònic o popular;²² seleccionant, però, adequadament tant els instruments musicals més nobles (orgue de tubs i semblants),²³ com els ornaments sacerdotals que porten els ministres i també els emprats en la litúrgia, els quals han de respondre a cànons de noblesa i de sacralitat. Que en el cas de les concelebracions hi hagi un mestre de cerimònies que no concelebrí, i es faci tot el que es pugui perquè tots els concelebrants portin la casulla com a ornament propi del sacerdot que celebra els misteris divins.

El sant pare Benet XVI escrivia en l'exhortació apostòlica postsinodal *Sacramentum caritatis* que «la millor catequesi sobre l'eucaristia és l'eucaristia mateixa ben celebrada».²⁴ En la santa missa, que els ministres respectin fidelment tot allò que estableixen les normes dels llibres litúrgics. De fet, les rúbriques no representen indicacions facultatives per al celebrant sinó prescripcions obligatòries que ha d'observar atentament i amb fidelitat en tot gest o signe. En efecte, cada norma comprèn un sentit teològic profund, que no es pot reduir o, en tot cas, desconèi-

¹⁸ *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1468.

¹⁹ Cf. *ibidem*, n. 1466.

²⁰ Cf. *El sacerdot, ministre de la misericòrdia divina*, n. 63.

²¹ Concili Vaticà II, Decr. *Presbyterorum ordinis*, 7-XII-1965, n. 5.

²² Cf. *Sacrosanctum Concilium*, n. 116 i 118.

²³ Cf. *ibidem*, n. 120.

²⁴ Benet XVI, Exh. Ap. Postsinodal. *Sacramentum caritatis*, 22-II-2007, n. 64.

ser. Un estil de celebració que introdueix innovacions litúrgiques arbitràries, a més de provocar confusió i divisió entre els fidels, malmet la veneranda Tradició i l'autoritat de l'Església, a més de la unitat eclesial.

El sacerdot que presideix l'eucaristia, però, no és un mer executor de rúbriques rituals. Més aviat, la participació interior intensa i devota amb què celebrarà els misteris divins, acompanyada de la valoració oportuna dels signes i els gestos litúrgics establerts, plasmarà, no sols el seu esperit orant, sinó que també es revelarà fecunda per a la fe eucarística dels creients que participen en la celebració amb el seu *actuosa participatio*.²⁵ Com a fruit del seu do en l'eucaristia, Jesucrist roman sota l'espècie del pa. Les celebracions com l'adoració eucarística fora de la santa missa, amb l'exposició i la benedicció amb el Santíssim Sagrament, manifesten el que hi ha en el cor de la celebració: l'adoració, o sigui, la unió amb Jesús Hòstia.

Pel que fa a això, el papa Benet XVI ensenya que «en l'eucaristia el Fill de Déu ve al nostreencontre i vol unir-se a nosaltres; l'adoració eucarística no és sinó la continuació òbvia de la celebració eucarística, la qual és en ella mateixa l'acte més gran d'adoració de l'Església»,²⁶ i afegeix que «l'adoració a fora de la santa missa prolonga i intensifica allò que s'ha esdevingut en la mateixa celebració litúrgica».²⁷

D'aquesta manera, s'atribueix una gran importància al lloc del sagrari al santuari (o també d'una capella destinada exclusivament a l'adoració del Santíssim) ja que és un «imant», invitació i estímul a la pregària, a l'adoració, a la meditació, a la intimitat amb el Senyor. El Summe Pontífex, en l'esmentada exhortació, subratlla que «la col·locació adequada del sagrari en les nostres esglésies ajuda a reconèixer la presència real de Crist en el Santíssim Sagrament. Per tant, és necessari que el lloc on es conserven les espècies eucarístiques sigui identificat fàcilment per qual-sevol persona que entri a l'església, també gràcies a l'animeta encesa».²⁸

El sagrari, custòdia eucarística, ha d'ocupar un lloc preeminent en els santuaris. Tanmateix, cal que en recordar la relació entre art, fe i celebració, es presti atenció a «la unitat entre els elements propis del presbiteri: altar, crucifix, tabernacle, ambó, seu».²⁹ La correcta col·locació dels signes eloqüents de la nostra fe, en l'arquitectura dels llocs de culte, sens dubte afavoreix que es doni, especialment als santuaris, la prioritat justa a Crist, pedra viva, abans que a la salutació a la Mare de Déu o als sants justament venerats en aquest lloc, permetent així a la pietat popular que manifesti les seves arrels veritablement eucarístiques i cristianes.

4. Un dinamisme nou per a l'evangelització

Per últim, vull posar en relleu que els santuaris conserven encara avui un encant extraordinari, que testimonia el nombre creixent de pelegrins que els visita. Ben sovint es tracta d'homes i dones de totes les edats i condicions, amb situacions

²⁵ Cf. *Sacrosanctum Concilium*, n. 14.

²⁶ *Sacramentum caritatis*, n. 66.

²⁷ *Ibidem*.

²⁸ *Ibidem*, n. 69.

²⁹ *Ibidem*, n. 41.

humanes i espirituals complexes, una mica allunyats d'una vida de fe sòlida, o amb un sentiment de pertinença eclesial fràgil. Per a ells visitar un santuari pot resultar una oportunitat valuosa per a trobar Crist i redescobrir el sentit profund de la seva vocació baptismal o per a sentir una crida saludable. Per això, us exhorto a cadascun de vosaltres a dirigir cap a aquestes persones una mirada especialment acollidora i atenta. En relació amb aquest tema, no deixeu res tampoc a la improvisació. Amb saviesa evangèlica i amb àmplia sensibilitat, seria molt educatiu fer-se companys de camí dels pelegrins i visitants, identificant-ne les raons del cor i els anhels de l'esperit. En aquest servei, la col·laboració de persones amb tasques específiques, dotades d'humanitat acollidora, de perspicàcia espiritual, d'intel·ligència teològica, ajudarà a introduir els pelegrins al santuari com en un esdeveniment de gràcia, lloc d'experiència religiosa, d'alegria retrobada. Respecte d'això serà convenient considerar la possibilitat de proposar trobades espirituals al capvespre o de nit (adoracions nocturnes o vetlles de pregària) on l'afluència de pelegrins sigui notable o de flux permanent.

La vostra caritat pastoral podrà constituir una bona ocasió i un fort estímul perquè en el seu cor brolli el desig d'emprendre un camí de fe seriós i intens. Mitjançant els diferents tipus de catequesi, ajudareu a fer que es compregui que la fe, lluny de ser un sentiment religiós vague i abstracte, és concretament tangible i sempre s'expressa en l'amor i en la justícia entre els uns i els altres. Així, als santuaris, l'ensenyament de la paraula de Déu i la doctrina de l'Església, per mitjà de les predicacions, de les catequesis, de la direcció espiritual, dels recers, constitueix una excel·lent preparació per a acollir el perdó de Déu en el sagrament de la penitència i la participació activa i profitosa en la celebració del Sacrifici de l'altar. L'adoració eucarística, la pràctica piadosa del via crucis i el rès cristològic i marià del sant rosari, seran, amb els sacramentals i les benediccions votives, testimonis de la pietat humana i camí amb Jesús cap a l'amor misericordiós del Pare en l'Esperit. Així la pastoral de la família reprendrà vigor, la pregària de l'Església «a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats» (Mt 9,38) serà fecunda i fructuosa: santes i nombroses vocacions sacerdotals i d'especial consagració.

A més, cal que els santuaris, fidels a la seva gloriosa tradició, no oblidin comprometre's en obres caritatives i en el servei assistencial, en la promoció humana, en la salvaguarda dels drets de la persona, en el compromís per la justícia, segons la doctrina social de l'Església. És bo que entorn d'ells floreixin també iniciatives culturals, com congressos, seminaris, exposicions, ressenyes, concursos i esdeveniments artístics sobre temes religiosos. D'aquesta manera els santuaris es convertiran també en promotors de cultura, tant docta com popular, contribuint, per part seva, al projecte cultural orientat en sentit cristià de l'Església. Així, l'Església, sota la guia de la Mare de Déu, Estrella de la nova evangelització mitjançant la qual la gràcia es comunica a la humanitat necessitada de redempció, es prepara, arreu del món, a la vinguda del Salvador. Els santuaris, llocs on les persones van per cercar, per escoltar, per pregar, es convertiran misteriosament en els llocs on seran tocades per Déu a través de la seva Paraula, el sagrament de la reconciliació i de l'eucaristia, la intercessió de la Mare de Déu i dels sants.

Només d'aquesta manera, enmig de les marejades i les tempestats de la història, desafiant el sentiment pertinaç de relativisme imperant, els santuaris afavoriran un

dinamisme renovat amb vista a la tan desitjada nova evangelització. Agraïnt novament a cada rector la seva entrega i caritat pastoral a fi que els santuaris siguin cada cop més signe de la presència amorosa del Verb encarnat, s'assegura la proximitat més cordial en el Senyor, sota la mirada de la santíssima Mare de Déu.

Vaticà, 15 d'agost de 2011, Assumpció de la Mare de Déu

Cardenal Mauro Piacenza, *prefecte*

Celso Morga Iruzubieta, *arquebisbe tit. d'Alba Marítima, secretari*

secció de notes i comunicacions

JORNADA DIOCESANA DE PASTORAL DE LA SALUT

Dia: 25 de febrer de 2012

Hora: De 09.30 h a 13.30 h

Lloc: Nou Hospital Universitari de Sant Joan de Reus (sala polivalent)

Tema: Acompanyar el malalt fent extensió en la força guaridora dels sacraments

Ponent: P. Miguel Martín, germà de Sant Joan de Déu

Organitza: Delegació diocesana de pastoral de la salut

fulgencio villar s.l.
EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

DUES EMPRESES, DUES GENERACIONS UN SOL SERVEI

RIFER

◀ ROCAFER ▶

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

C/ Canonge Dorca, 37
Tel. 972 22 01 55
17005 Girona
www.rifersl.com

C/ Llull, 321 Edifici Cinc 22@
Tel. 93 311 72 01
08019 Barcelona
info@rocafer.com

Delegació Terrassa
Tel. mòbil 616 90 90 01
Terrassa
info@rifersl.com

